

VZDOR

časopis utlačanej a vykorisťovanej väčšiny

časopis vykorisťované a utiskované väčšiny

Jún/Červen 2013

www.VZDOR.org

★VZDOR

Je lacná pracovná sila osudom strednej a východnej Európy?

Z OBSAHU:

Situácia v závode KIA – prežívanie ako bonus—Závod Smrečina Banská Bystrica – koniec perspektívnej tradície—Po okurkách zbyl tunel jako Brno—Všetky plány v Turecku zlyhali—Evropští dělníci pokračují v boji—Národy, na ktorých sa ryžuje—Pablo Picasso ako člen komunistickéj strany

★VZDOR

Situácia v závode KIA – prežívanie ako bonus

Podľa informácií šéfa odborov v závode KIA Miroslava Chládeka vyhlásili miestni odborári štrajkovú pohotovosť. Dôvodom sú nezhody medzi nimi ako zástupcami zamestnancov a vedením závodu na kolektívnom zvýšení miest a odmien za hospodárske výsledky.

Odmeny za hospodársky výsledok sú momentálne problematickým bodom rokovania, lebo KIA ponúka iba polovicu zo sumy ktorú požadujú odborári. KIA sa bráni argumentom, že bonusy sú zamestnancom vyplácané priebežne každý štvrtý rok. Podľa oficiálnych informácií v minulom roku bolo každému zamestnancovi na odmenách vyplatené v priemere 1306 eur ako 30% bonus.

To všetko vyzerá pekne. Ale matematika je tvrdá veda. Priemerná odmena za celý rok predstavuje 1306 eur na hlavu. Je vyplácaná štvrťročne. Takže za ¼ je odmena 326,50 eur. Týchto 326,50 eur je 30% bonus za daný štvrtý rok. Potom mzda za štvrtý rok je 1088,33 eur. Mesačná mzda sa potom rovná sume 362,78 eur. Žiadna výhra to nie je. Povedal by som, že tá „odmena“, „prémia“, „bonus“ či ako krásne to nazveme je len nutná časť živobytia priemerného zamestnanca, aby vyžil. Nie je to žiadne prílepkovanie. Je to almužna na skromné prežitie.

Skutočný význam mzdových sústav v kapitalizme

Je to len kombinácia rôznych mzdových sústav pre čo najúčinnejšie vykorisťovanie pracujúcich. Toto je učebnicový príklad kombinácie mzdovej sústavy založenej na tzv. vedeckom riadení, ktoré má maximálne využiť prácu zamestnancov a sústavy založenej na prémiovaní zamestnancov, ktorá má vzbudiť dojem, že zamestnanci a zamestnávateľ majú spoločné záujmy. Je to snaha takto zastierať protichodné záujmy zamestnancov a zamestnávateľov.

Čo je prémiovanie a prémia v skutočnosti?

Zamestnanec musí tak či tak dostať v mzde toľko peňazí, koľko potrebuje, aby sa udržal v práceschopnom stave. V tomto prípade je to tak, že za štvrtý rok je mzda 1088,33 eur a bonus 326,50 eur. Takže zamestnávateľ platí 77% prostriedkov na živobytie zamestnanca vo forme mzdy a zvyšných 23% týchto životných prostriedkov formou bonusu.

V predošlom výpočte sme zistili, že mzda a z nej plynúci bonus sú tak malé, že vlastne len ako tak kryjú životné potreby zamestnanca. Teda nejde o skutočný podiel na hospodárskom výsledku, pretože tie peniaze by musel dostať zamestnanec tak či tak, aby vôbec prežil ako zamestnanec. A to aj pri inej forme mzdovej sústavy. Ten bonus čo ponúka KIA je len tenká hranica medzi prežívaním a úplným koncom.

Takto je vyvolávaný dojem, že zamestnanec je so zamestnávateľom na jednej lodi. Háčik je v tom, že zamestnanci veslujú a zamestnávateľ sa pohodlne vezie. A v prípade katastrofy miesta v záchrannom člne ledva stačia pre zamestnávateľov. Zamestnanci musia vedieť plávať.

I. GALA

Závod Smrečina Banská Bystrica – koniec perspektívnej tradície

Dlhé roky fungujúci podnik Smrečina v Banskej Bystrici zastavil výrobu, dodávatelia z neho odvádzajú nezaplatené suroviny. Celý podnik už bol odpojený od elektriny. Jeho 170 zamestnancov sa ocitlo v okamihu bez práce. Že rozširujú rady nezamestnaných im prišiel oznámiť predseda predstavenstva R. Adámek práve na ich demonštráciu za vyplatenie miezd. Tie im vyplatili. Aspoň za apríl. No bez práce im dlho nevydržia.

Neťaží sa, ale rabuje

Na Slovensku si celé generácie ľudí zarábali prácou s drevom. V ťažbe dreva v lese, jeho spracovaním na pilách a v drevárskych závodoch. Teraz tento tradičný zdroj obživy na Slovensku pomaly končí, pritom drevo je jediná prírodná surovina, ktorou Slovensko disponuje vo väčšom množstve. Jeho ťažba, spracovávaníu a vôbec celému lesnému hospodárstvu sa musí začať venovať vysoká pozornosť.

Realita je taká, že v slovenských lesoch sa neťaží, ale doslova rabuje. Pre obnovu lesov sa robí veľmi málo. Drevo

sa odváža ako lacná surovina na spracovanie do zahraničia. To je prvý faktor, ktorý láme väzy slovenskému drevárskemu priemyslu a celým regiónom Slovenska.

Druhý faktor je vlastná hospodárska politika Slovenskej republiky. Vo veku finančných hier zahraničných i domácich oligarchov sme lacná špajza pre zahraničné firmy. Tie tu vyrábajú pre vlastné obohatenie sa. Nie pre zvyšovanie životnej úrovne pracujúcich ľudí na Slovensku. Národné hospodárstvo prakticky neexistuje. Je tu len zhuk firiem a firmičiek topiacich sa v rozbúrenom kapitalistickom mori. Nekoordinovane tápajú vo vlnách v snahe neutopiť sa.

Napríklad aj tento prípad závodu Smrečina je peknou ukážkou. Kľúčová časť jej produkcie sú drevovláknité izolačné dosky pre stavebníctvo. Koľko že to bolo sľubov a riešení zlej hospodárskej situácie, o znižovaní nezamestnanosti práve vytváraním pracovných miest v stavebníctve. A zrazu podnik vyrábajúci materiál pre stavebníctvo krachuje.

Nechceme dotácie, chceme národné hospodárstvo

Podľa vedenia Smrečiny je nespravodlivé uprednostňovanie zahraničných investorov pred domácimi firmami pri prideľovaní dotácií. Vraj by na preklopenie zlej situácie potrebovali dotáciu 500tisíc eur. Inak sú životaschopná firma, ktorá v budúcnosti bude mať zákazky. To je nepravdepodobné. Ak sa nezmení celková hospodárska politika tak od koho? Ved' sa stavia minimálne. Nábytok ľudia nekupujú každý deň.

Nepotrebujeme investorov. Potrebujeme silné národné hospodárstvo, ktoré bude vyrábať to čo potrebujeme a logicky

potom bude schopné vlastnú produkciu aj odoberať. Za takých podmienok už dotácie nebudú potrebné. Pri dreve to platí stonásobne. Máme ho dostatok. A priestoru pre jeho využitie ešte viac – stavebníctvo, nábytkárstvo, výroba hračiek. Je to lacný, ekologický a pri rozumnom hospodárení rýchlo sa obnovujúci prírodný zdroj.

Slovensko bez drevárskeho priemyslu?

Na Slovensku je významným dre-

vospracujúcim podnikom ešte závod Bučina vo Zvolene. Vyrába dosky z drevotriesky. Používajú sa pri výrobe nábytku a v stavebníctve ako obkladový materiál. To je rovnaké ako v prípade závodu Smrečina. Možno očakávať, že aj tento podnik čoskoro bude v stave ako Smrečina. Preto jeho zamestnanci nesmú ignorovať túto situáciu a podporiť svojich kolegov v podniku Smrečina.

Slovensko bez drevárskeho priemyslu je asi ako Arábia bez ropného prie-

myslu. Len s tým rozdielom, že drevo nemôže dôjsť. Likvidáciou drevárskeho priemyslu strácame predovšetkým pracovné miesta. Strácame taktiež veľkú tradíciu hospodárenia s prírodným bohatstvom ktoré tu máme. Stávame sa ešte viac otrokmi kapitalizmu a finančných skupín. Ako z toho von? Odstránením práce na vykorisťovateľov, získaním práce pre seba, získaním podnikov do rúk pracujúcich.

I. GAJA

Krátke správy z domova

Väčšina CVČ bude mať od septembra finančné problémy

Podľa novej úpravy od januára idú peniaze na záujmovú činnosť detí od 5 do 15 rokov priamo obciam, kde majú deti trvalý pobyt. Obce potom rozhodujú, či a ktorým centráм peniaze dajú. Mnohé obce peniaze nedali, alebo na žiadosti ani neodpovedali.

Členka predsedníctva asociácie CVČ Marta Bucharová upozornila, že skoro všetky centrá majú problémy. Z okolitých obcí, odkiaľ k nim chodia deti, dostávajú skôr zamietavé stanoviská. *"Aj my v Čadci máme v centre detí z 20 okolitých obcí, kladné stanovisko sme dostali len od dvoch,"* pripomenula. Tento školský rok centrá ešte dokončia. *"Poslať dieťa na ulicu uprostred roka nie je fér,"* dodala. Najhoršia situácia však bude v septembri, mnohé centrá nebudú brať deti z okolitých obcí, alebo to ich rodičia budú musieť zaplatiť.

Asociácia CVČ, ktorá zastupuje 127 centier voľného času, upozorňuje, že ich činnosť ovplyvní aj drastické zníženie príspevku na dieťa z minuloročných 190 eur na jedno dieťa na tohtoročnú sumu 65 eur na jedno dieťa. Mnohé samosprávy sa rozhodli nedať centráм, kam chodia deti z ich obcí nič, alebo len časť peňazí.

J&T chce meniť v Tatrách pozemky so štátom. V najvyššom stupni ochrany!

Spoločnosť Tatro mountain resorts (TMR) chce vymieňať pozemky so štátom. Konkrétne ide o parcelu v piatom stupni ochrany s rozlohou 320 hektárov (ha) v katastri obce Starý Smokovec, za ktorú chce TMR pozemok v Tatranskej Lomnici s rovnakou rozlohou. Spoločnosť Tatro mountain resorts patrí do skupiny J&T.

Odhadovaná hodnota pozemku, ktorý momentálne vlastní TMR, je 470 tis. eur. Cena parcely v Tatranskej Lomnici sa pohybuje na úrovni 400 tis. eur. Pozemky v Starom Smokovci TMR kúpila práve s cieľom možnej zámény za pozemky, na ktorých má lanovky.

Sumy sa môžu líšiť v závislosti od toho, kto posudok vykonáva, avšak TMR sa podľa jeho slov nebráni akejkoľvek kontrole zo strany verejnosti alebo mimovládnych organizácií.

Výmena pozemkov spadá pod kompetencie Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka (MPRV) SR. Tomu ponúka TMR aj finančnú kompenzáciu vo výške troch ročných nájmov za predmetné územia. *"MPRV SR nepozná okolnosti tejto zámény, preto sa v tejto chvíli nebudeme k tejto téme vyjadrovať,"* informovala o stanovisku agrozozortu hovorkyňa Zuzana Gulová. V prípade ak ministerstvo pôdohospodárstva na výmenu nepristúpi, na investičnú činnosť TMR to podľa Hlavatého nebude mať zásadný vplyv.

Humenné patrí medzi najmenej zadlžené mestá na Slovensku

K samosprávam s najnižším úverovým zaťažením na Slovensku patrí východoslovenské mesto Humenné. Pohybuje sa na úrovni 13 percent, čo je hlboko pod zákonom povolenou hranicou 60 percent z príjmov. Humenská samospráva ukončila hospodárenie v roku 2012 so zostatkom takmer 273 000 eur.

Ako informovala hovorkyňa Mestského úradu v Humennom Michaela Slivková Kirňáková, radnici sa vlni podarilo uhradiť faktúry dodávateľom stavebných prác, ktoré sa týkali rekonštrukcie troch mestských škôl cez projekty Európskej únie. Vo vlastných mimorozpočtových fondoch potom ušetrila takmer 633 000 eur.

"Miestne dane, ale i nedaňové príjmy, sa naplnili v roku 2012 na 102 percent, kým transfery zo štrukturálnych fondov iba na 72 percent. Čerpanie výdavkov na úrovni 92 percent svedčí o tom, že sa mestu podarilo realizovať aj úsporné opatrenia zavedené v priebehu roka pri signalizovanom výpadku podielových daní a zdrojov zo štrukturálnych fondov na financovanie projektov modernizácie škôl," podotkla hovorkyňa.

Na základe doterajších výsledkov hospodárenia mesta môže humenská samospráva investovať do plánovaných investičných akcií v tomto roku vyše 900 000 eur.

Airsoftového atentátnika odsúdili na 6 mesiacov podmienene

Pavel Vondrouš v roku 2012 zaútočil airsoftovou pištoľou na prezidenta ČR, na ktorého vystrelil niekoľko guľičiek. Za tento incident bol odsúdený súdom na 6-mesačný podmienený trest.

Vondrouš sa necíti vinným, ale proti rozhodnutiu súdu sa neodvolal. Podľa jeho slov, takýmto činom chcel vyjadriť nesúhlas so zhoršujúcimi sa podmienkami života v ČR a kapitalistickým režimom.

Tesco plánuje u nás prepustiť stovky ľudí

U druhého najväčšieho zamestnávateľa u nás môže prísť o prácu takmer tristo ľudí. Sú to takmer tri percentá z ľudí, ktorých u nás Tesco zamestnáva.

Obchodný reťazec tvrdí, že prepúšťať sa má v celej spoločnosti, v rôznych regiónoch a prevádzkach. Tesco takto mesačne ušetrí takmer 300-tisíc eur.

ČR dostane oficiálne dokument potvrzujúci sľub SSSR zasáhnout na pomoc Československu v roce 1938

Ruská historička Natalia Naročinskaja sebou do ČR nese dokument, o němž mohl vedieť každý, kto se o téma Mnichovské zrady, nástupu fašizmu a boje proti němu více zajímá. Ovšem že tento dokument obdrží nejvyšší činitelé ČR od vědeckých ruských kruhů, dokonce ani ne komunistických, je nutí reagovat a téma znovu plave na povrch.

Obecně se dnes ví o „překvapivé“ (KSČ před ní varovala) Mnichovské zradě našich západních „spojenců“, vůči nimž byli naši tehdejší představitelé natolik servilní, že vyčkávali na jejich „pomoc“ až do hořkého konce a řídili se jejich pokyny. Méně se již mluví o tom, jak velkou oporou byl tehdy Československu SSSR, který sľuboval jakoukoliv možnou pomoc a zval i Západ k vytvoření velké antifašistické koalice. Jistě, jakákoliv pomoc by byla jistě omezena tím, že polo-fašistické Polsko, jež tehdy okupovalo západní Bělorusko a Ukrajinu, nechťelo Rudou armádu přes své území pustit (V roce 1939 bylo celé Bělorusko a Ukrajina zase sjednoceny pod hlavičkou SSSR, nárok sovětů na toto území tehdy uznával i prezident Beneš).

Předání těchto dokumentů jistě není žádným průlomem v režimním (a většinou národa do hlavy vtlučeným) pohledu na historii a neznamena, že by se snad zastavila vlna přerušování historie. Ostatně, v Rusku je k dostání řada vědeckých publikací, vycházejících ze sovětských archivů a pojednávajících o tématech Katyňského masakru, či „Ukrajinského hladomoru“. A i přes autenticitu zdrojů i děl z nich z nějakého důvodu odmítají naši druzí historici i politici čerpat. Avšak v době vlny přerušování historie a šíření nevědeckého, antikomunistického pohledu na dějiny, je i toto pozitivním důkazem toho, že i tato propaganda se musí, aspoň prozatím, před něčím zastavit. Nejde tedy o událost průlomovou (to zdaleka ne) avšak o pozitivní zprávu oceňující úsilí sovětů o pomoc Československu v boji s fašisty.

Pro komunisty pak nejde o nijak fascinující objev, avšak zveřejnění a medializování této události může být dobrým příznakem do budoucna. Zmíněná ruská historička se vyjádřila i k řadě dalších věcí, mimo jiné uvedla, že „srovnávat nacismus s komunismem je nehistorické“. Uvedla, že zatímco komunistické ideály jsou založeny na snaze po co největší rovnoprávnosti, v případě nacismu je to naopak. To je vyjádření, za které by u nás nejméně historik byl ihned ostrakizován jako „stalinista“ a „sympatizant totality“. Ostatně i dokazuje, kam až došla ČR ve své snaze být v míře antikomunistické propagandy ještě papežštější než papež oproti západu. Podobná situace panuje v podobné míře i v Polsku, Maďarsku či Slovensku.

Pavel JANKOWSKÝ

Trojité absurdnost'

že je to ozaj jeho, inak tie veci ostávajú vo vlastníctve USS. Taký je vraj interný predpis. Že všetko čo je viac ako 36 hodín na pôde USS môže byť považované za majetok USS. On ako zamestnanec – v tej chvíli bývalý – ich má poznať a hotovo. Inak je to jeho problém.

Chcem popísať nie len moje skúsenosti z práce v USS Košice. Je to súhrn absurdností, ktoré v poslednom čase dostali na početnosti.

Prvou je priebeh kontrol na vstupných bránach do areálu. Nie je to bežná kontrola, že čo všetko nesiete keď vchádzate, a či náhodou niečo nevynášate keď odchádzate. Jednoducho automaticky ku vám pristupujú ako ku zlodejovi.

Prezumpcia viny

Za všetko spomeniem len dva posledné prípady. Jeden zo zamestnancov sa z osobných dôvodov ponáhal domov. V roztržitosťi mu vo vrecku ostal skrutkovač. Pri prechode cez bránu mu ho našli strážnici. Ani nemal možnosť odniesť ten skrutkovač späť. V momente bol vyhodený z práce za údajné okrádanie USS. Na svoju obhajobu nestihol ani muknúť.

S donášaním a vynášaním – aj osobných – vecí súvisí aj druhý prípad. Na takých prácach ako mechanik dopravných systémov, elektrikár, údržbár spojovacích zariadení alebo murár pre vysoké pece už USS nemá vlastných zamestnancov. Najmä si ich cez iné firmy. Títo ľudia sú tam ako živnostníci. Množstvo drobného náradia ako kladivo, skrutkovač, kľúče, kombinačky ale aj elektrický multimeter, vrtačka alebo brúska si musia ako živnostníci sami zabezpečiť.

Čo je tvoje je naše

Čiže ak idú prvýkrát do práce tak si náradie prinesú so sebou. Vtedy ich nikto nekontroluje, čo všetko so sebou nesú. To bol prípad aj jedného, už prepusteného zamestnanca. Prišiel do práce a dozvedel sa, že už nerobí. Smutne zbalil svoje veci a išiel preč. Jednoduchý odchod rozhodne nemal.

Čo všetko so sebou nesie hneď zaujalo strážnikov. Musel všetko na bráne vybalit' a vraj musí mať doklad,

Neborák strávil ešte pol dňa behaním po kanceláriách, aby ten doklad zohnal. Absurdný postup. Keď prichádzate aj so všetkými vecami, nikto vás nekontroluje, nikto nevydá formulár o tom, že človek s takým menom a priezviskom, dátumom narodenia, v ten deň si priniesol to a to na prácu v takej a onakej prevádzke. Pri odchode ho už od vás pýtajú. Do vnútra dones čo chceš a čo najviac. Preč neodnášaj nič. Tak je to nastavené. Systém ťa pripraví o prácu a ešte aj osobné veci, ak si nedáš pozor. Zoberie ti aj ľudskú dôstojnosť automatickým obviňením, že si zlodej, ktorý tu kradne.

Starý za mladého, jeden za dvoch

S touto udalosťou je spojená ďalšia absurdita. V USS to je bežná vec. Prácu prepusteného zamestnanca tak či onak bolo potrebné vykonávať. Tak šup tam zamestnanca z vedľajšej prevádzky, ktorý náhodou robil presne tú istú robotu. Jeden by takto robil za dvoch. Nič výnimočné v dnešnej dobe. Touto náhradou mal byť dôchodca. Celý život robil v danej prevádzke a teraz si tam ešte „privyrábal“ popri dôchodku. Keď sa dozvedel, že má robiť dvakrát toľko za rovnaký plat odmietol s odôvodnením, že už na to nemá dost' síl. Aj s ním skončili pracovný pomer, za nerešpektovanie ich rozhodnutia.

Teraz majú nového údržbára. Robí za predchádzajúcich dvoch. Za jeden plat. Prišiel s údržbárskou taškou plnou vlastného náradia. Odchádzať bude možno naľahko. Kto vie čím nás majstri efektívneho podnikania ešte prekvapia v jeho alebo iných prípadoch. Je tu na živnosť. Vlastne cez inú firmu dodávajúcu USS elektrické zariadenia. Je ako medzi dvoma mlynskými kameňmi. Jedni i druhí na neho tlačia. Vyhodiť ho, ak bude treba, je pre USS hračkou. A v podstate každého ...

Z rozhovoru so zamestnancom USS Košice spracoval člen SZM

Po okurkách zbyl tunel jako Brno

Efektivita súčasného kapitalistického "rozvoje": Tak dlouho si svet pochutnával na vyhlásených znojenských okurkách, až páni manažeri firmu priviedli na buben. Že je to protimluv? Není. Je to žel jen přesná a stručná charakteristika cesty, dříve veleúspěšné, znojenské Fruty. Zatímco vlády republiky v dřívějším režimu do roku 1989 (do roku 1956 budující lidovou demokracii dle zásad vědeckého socialismu - marxismu-leninismu) si značku a vyhlášené výrobky úzkostlivě chránili, novodobí "manažeri" (navíc na scéně českého a slovenského totálně zpitomnělého kapitalismu) jen získávali a dojíli krávu, která se nakonec vyčerpala a zdechla. Povedená dvojice majoritních vlastníků skončila za mřížemi za "podvody a poškozování věřitele". Konečný účet je skutečně nepodobný povodním (opravdu to snese jen srovnání s takovou živelnou pohromou), pro dnešní dobu naprosto výmluvný - manažeri jsou ve vězení (to není úplně obvyklé) a Fruta je zbouraná (to je u dříve prosperujících podniků velmi obvyklé).

Definitivní slovo v této kauze měl v uplynulých dnech Nejvyšší soud v Brně, který dovolání Antonína Žižky a Jana Halouzky odmítl. Žižka tak zůstane za mřížemi tři roky a Halouzka o tři měsíce méně. Oba si trest odsedí ve věznici s dozorem.

Podle obžaloby se dopustili machinace s majetkem a ochrannými známkami krachující společnosti. Celkově zcizili majetek v hodnotě 172 milionů korun. Převedli jej na jiné společnosti včetně družstva ovládaného jejich blízkými. Na značné části majetku přitom vázla zástavní práva.

Oba "podnikatelé" v dovoláních tvrdili, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku. Zpochyb-

ňovali také uložený trest. Požadovali, aby Nejvyšší soud pravomocný rozsudek zrušil a nařídil nové projednání případu. Soudci Nejvyššího soudu však neměli žádný důvod měnit již uložené tresty, které byly řádně odůvodněny. Dovolání bylo jako neopodstatněné odmítnuto.

Na místě vyhlášené továrny, jejíž výrobky nám záviděl celý svět, je pustina, protože objekty byly strženy. Ochranné známky a recepty na vyhlášené znojenské okurky převzala společnost, která je velkým výrobcem paštik. A národ má zase "držet hubu a krok" a spokojit se s tím, že dva šmejdi za zničení práce mnoha pokolení jihomoraváků dostali směšné tresty. A kdo potrestá režim, ve kterém takto sprostě mohli národ okrást?

Po roce 1989 sledujeme, mimo, obecně řečeno, všeobecného rozkladu a rozkrádání národního bohatství, jak mizí všechna tradiční odvětví hospodářství republiky, na které jsme v minulosti mohli být vždy hrdí - z obuvnictví v bývalém Gottwaldově zbylo v soudobém Zlíně jen muzeum, z hornictví zbyl zplundrovaný a zatopený uhelný revír a uhlobaroni odlévající obrovské zisky ze zbývajících dolů do zahraničí, zmizely sklárny, textilky. Zmizel gigant Poldi Kladno, málem i Vagónka a Zetor a tak bych mohl ještě dlouho pokračovat.

No a ty okurky a rajčata se pak pěstují v halách brněnské Zbrojovky. Hurá zpátky do středověku. A to mají současní mocní a jejich "cool" média tu drzost žvanit o tom, že zemi devastoval dřívější socialistický režim. Co čekat v zemi, kde vás přivítá jihokorejské letiště Václava Havla. Vítejte v zemi služebných a služebníků!

David PAZDERA

Prepúšťanie na východe: O prácu v Bardejove a Snine príde 316 ľudí

Je to potvrdené. Obuvnícka firma Galand v mesiacoch máj a jún postupne prepustí vo svojich prevádzkach v Snine a Bardejove 316 ľudí, prevažne žien. Hromadné prepúšťanie zamestnávateľ avízoval už koncom apríla, teraz túto hrozbu naplnil. Hlavným dôvodom na prepúšťanie je pokles zákaziek pre firmu. Väčšina hlavných odberateľov firmy Galand sa začala orientovať na krajiny ako India, Rumunsko, Albánsko...

Firma sa špecializuje na výrobu vrchných častí topánok, ktoré putujú výlučne pre zahraničný trh. Zamestnanci

mali byť o hromadnom prepúšťaní oboznámení už skôr a všetky náležitosti vyplývajúce z pracovných zmlúv a Zákonníka práce boli prebrané s odbormi. 110 zamestnancov bardejovskej pobočky firmy Galand bolo presunutých do spoločnosti JAS-Marketing, kde majú istú robotu na zhruba pol roka. Firma Galand zvažuje ďalšie kroky a verí, že sa jej podarí po čase vytvoriť nové pracovné miesta.

Spracoval M. Pomajdík

SPRÁVY Z DOMOVA

Odmenia tých, ktorí využívajú ekologickú dopravu

Zlepšiť životné prostredie v Žiline a odmeniť ľudí, ktorí dochádzajú do zamestnania alebo do školy peši, na bicykli alebo mestskou hromadnou dopravou je cieľom súťaže Zelená Žilina. Žilinčania sa môžu do súťaže zapojiť od mája do septembra 2013.

Do súťaže sa môže zapojiť každý, kto sa zaregistruje na jej webovej stránke mesta Žilina a bude súťažiť minimálne 1 mesiac. "Každý mesiac budú odmenení súťažiaci s najväčším počtom bodov a na konci septembra budú odmenení súťažiaci, ktorí získali najväčší počet bodov počas celej súťaže. Hlavným cieľom je odmeniť tých, ktorí si vážia životné prostredie a rozmyšľajú aj konajú ekologicky. Zámerom je motivovať aj ľudí, ktorí doteraz cestovali automobilom, aby skúsili využiť iné dopravné prostriedky," uviedol hovorca mesta Žilina Pavol Čorba.

Doplnil, že pre súťažiacich sú pripravené rôzne ceny. "Napríklad lístky do Mestského divadla Žilina, do kultúrneho centra Stanica Žilina Záriečie, permanentky na extraligový hokej, permanentky na Mestskú krytú plaváreň Žilina, ročné zápisné do Krajskej knižnice v Žiline, predplatné Žilinského večerníka, predplatný lístok na viac ciest (30 dní, 90 dní) v MHD v Žiline," dodal Čorba.

Organizátorom 4. ročníka súťaže Zelená Žilina je občianske združenie Mulica v spolupráci so sponzormi a mestom Žilina.

Trenčín nemá rozpočet ani na tretí pokus

Trenčiansky samosprávny kraj stále nemá schválený rozpočet. Dôvod? Krajskí poslanci neschválili tento bod na rokovaní zastupiteľstva. Bol to jediný bod rokovania. Po jeho neschválení sa rozišli domov.

Ide v poradí už o tretí neúspešný pokus o prerokovanie tohto materiálu. Vedenie kraja krajským poslancom predložilo programový návrh rozpočtu na roky 2013 až 2015.

Aby sa po niekoľkonásobných požiadavkách poslancov na predloženie transparentného, prehľadného a konsolidačného rozpočtu stále hľadali formálne zámienky, len aby sa rozpočet nemusel predložiť, tak sa natíska otázka, čo v tom návrhu je také strašné, že vedenie kraja dodnes nie je ochotné a schopné predložiť rozpočet. K predloženiu rozpočtu vyzýva Trenčiansky samosprávny kraj aj ministerstvo financií.

Pripravil IG

Rozhovor: Všetky plány v Turecku zlyhali 1/2 (preklad M. Imrich)

Kemal Okuyan je šéfredaktorom pokrokového denníka soL (po turecky „ľavica“) a členom ústredného výboru Komunistickej strany Turecka (TKP). Odpovedal na otázky položené TKP ohľadom bojov v parku Gezi, ktoré sa teraz odohrávajú v Istanbulle. Demonstranti sa zhromažďujú v parku Gezi od konca mája a protestujú proti zníženiu parku a výstavbe nákupného centra.

Surový policajný zásah proti demonštrujúcim vyvolal širšiu verejnú podporu akcií, ktorá sa rýchlo vyvinula na širokú opozíciu proti reakčnej vláde premiéra Recepta Tayyipa Erdoğan. V tomto rozhovore, prevzatom zo Solidnet, vyslovuje Okuyan otázky, o ktorých sa práve diskutuje v Turecku i na medzinárodnej úrovni ako „Kam Turecko mieri?“, „Je toto revolučná situácia?“ a „Sú udalosti týchto dní »Jarou« Turecka?“.

Dalo sa spoločenské hnutie týchto rozmerov očakávať?

Dejiny vzaté sú veľké spoločenské hnutia niečím, čo sa nedá predvídať. Ak sa hranice niečoho dajú predpovedať, aktéri tejto záležitosti sa podľa toho zariaďa. Či už sú ich vklady pozitívne alebo negatívne, snažia sa udržať výsledky pod kontrolou. Ak je skutočnosť takáto, fikcia uvrhne hnutie do tieňa. Pokrok, ktorý by dokázal zmeniť dané ustanovenie moci nemôže nastať a veľké spoločenské hnutie teda nevznikne.

Nikto nemohol odhadnúť rozmery toho, čo sa deje dnes. Nedokázala to vláda, nedokázala to tradičná opozícia, nedokázala to dokonca ani ľavica. Boli tu isté náznaky, niektorí si uvedomili, že udalosti môžu čoskoro dosiahnuť kritický bod, ale nikto nemohol predvídať to, čo sa deje teraz. Toto je dôležité. Politická a ideologická klíma v Turecku je teraz iná ako pred 4-5 dňami. Nie celkom odlišná, ale odlišná v stupni, ktorý nemožno podceňovať.

Čo sa skrýva za rozmachom a hĺbkou hnutia?

V bezprostrednej a nahej podobe je to vystupňovanie odporu a dokonca nenávisť voči vláde strany AKP (Strana spravodlivosti a rozvoja) a najmä voči Erdoğanovi samotnému do neuveriteľného stupňa. Mysleli sme si, že to všetko je nám známe, ale je tu čosi, na čo sme zabudli, totiž že tento pocit nenávisť voči Erdoğanovi sa upevňoval a vzrastal súčasne s tým ako Erdoğan zvyšoval svoju aroganciu a upevňoval beztrnosť vlastného konania. Na druhej strane, každý si myslel, že táto nenávisť je samozrejmosťou, keďže bola úplne neúčinná či dokonca len dojmom, ktorý bol úplne neú-

točný. Nenávisť nie je niečím, čo by sa dalo pokladať za samozrejmosť. Nájde si cestu a vybuchne. Tayyip Erdoğan na seba môže byť hrdý. Stal sa tak výlučným ohniskovým bodom, akým sa v dejinách stane len málokto.

Je to naozaj také jednoduché, inými slovami, je možné celú záležitosť zúžiť na nenávisť voči Erdoğanovi?

Isteže nie, no je to dôležitá skutočnosť. Napríklad, ak by nebola taká dominantná postava ako on, povedzme taký prezident Abdullah Gül na čele AKP, stupeň reakcií by sa ustálil na normálnej úrovni. Tieto riadky nemožno čítať s predstavou, že v nich niet ideologická narážka. Erdoğan je katalyzátor s násobiacim účinkom, ale hnutie má ambíciu zúžovať so základnými črtami a vlastnosťami, ktoré stelesňuje AKP... Výnimkou je triedna základňa...

Reakcionárstvo a kolaborácia sa stali ideologickým pozadím a Erdoğan sa postavil do centra. Premiér tvrdí: „Toto nie je o stromoch.“ Nemôžem uveriť, že to priznal. Od istého bodu to už nie je o parku Gezi. To bola len posledná kvapka. Neuvedomuje si však stupeň hnevu a nenávisť, ktorý vytvoril.

Dominantnou črtou AKP je jej „marketizmus“. Kde je to slabé miesto, na ktorom dochádza k pretrhnutiu spojenia?

Nuž, naozaj sa nemôžeme tomuto problému vyhnúť tým, že ho jednoducho vysvetlíme ako reakciu strednej triedy. Ak reakcia strednej triedy v Turecku dosiahla tento stupeň, musíme sa zamyslieť nad inými vecami. V poriadku, máme do činenia s charakterom stredných tried, ale súčasne prebieha i závažná mobilizácia v štvrtiach pracujúcich tried, konkrétne v Istanbulle a Ankare. Ak zabudneme na to, čo vieme a budeme rozprávať bez rozmýšľania, budeme robiť chyby. Po prvé, politický a ideologický dopad, oba formulované v pojmoch buržoáznej i socialistickej ideológie, musí prekonať prekážku strednej triedy.

Boj o vedúcu úlohu, ten musí byť braný vážne. Ak každý pochopí toto široké pole ako bude chcieť, bude to veľká chyba. Ľavica sa na toto pole celé roky pozerala zvrchu a nazývala ho „Bielym Turkom“ (hovorové označenie mestskej, republikánskej „elity“)... Ideologická prísnosť je dôležitá práve tak, ako triedne cítenie. Musíme sa tiež vyvarovať zjednodušenia.

Po druhé, je tu štruktúra pracujúcej triedy v Turecku. Existuje hranica pre

organizovanie pracujúcej masy pracovisku a tá sa pohybuje i keď má do činenia s nezamestnanosťou. Je čas pozrieť sa na lokalizáciu pracovníka novou logikou. Previedli sme pracujúcu triedu na odborové organizácie, no ani tie nestoja na pevnej pôde. Celá krajina povstáva a odborov nikde. Neexistuje nástroj, ktorý by dokázal pracujúcu triedu uviesť do pohybu tak úspešne ako vodca, ktorý z nej urobí dominantnú silu! V predchádzajúcich prípadoch, kde sa tento cieľ dosahoval pomocou politických štruktúr, bol zaznamenaný absolútny úspech. Desiatky tisícov ľudí, ktorí boli označení ako „stredná trieda“, v podstate vznieslo požiadavku na antikapitalistickú os. Dôvodom úspechu bolo, že väčšina týchto ľudí bolo ľudmi, ktorých práca je vykorisťovaná.

Je toto celé niečím nevinným alebo sú plány tohto hnutia „hlbšie“?

Niektoré mienkotvorné médiá šíria tvrdenie, že k povstaniu boli zmobilizované nepriateľské sily. Ak by to bol tento prípad, výsledok by bol iný. Ti pri moci môžu byť pokojní. Toto je výbuch zlosti. Politickí hráči, ktorí túto zlosť zdieľajú boli samozrejme ľahko schopní pripojiť sa k tomuto všeobecnému hnevu a do popredia vystúpili v oblastiach, v ktorých už mali styky alebo v ktorých už boli organizovaní. Tento jav by sme nemali zveličovať.

Hľadači sprisahání by mali svoj pohľad upriamiť inam—do vlastných radov. Je to úplne jasné, pretože je tu snaha sprisniť a upevniť Erdoğanovu politiku. USA si to želajú z rôznych dôvodov, sekta Fethullah Gülena (turecký moslimský učenc) z dôvodov iných. V zahraničnej i vnútornej politike sa snažia znova Erdoğanovi ovládnuť. Erdoğan neberie veci na ľahkú váhu. No nemôže zostať ani konzistentným. Uvedomil si nebezpečenstvo po výbuchoch bômb v Reyhanlı (na hraniciach so Sýriou, kadiaľ prúdi prívál utečencov pred občianskou vojnou), to však nestačilo. V záležitosti parku Gezi mu USA, veľkokapitál a Gülenova sekta naznačila následok útoku v Reyhanlı tým, že ho ponechali zraniteľného a bezbranného. Nevie, či si to uvedomuje.

Minulý týždeň sa diskutovalo o Sarıgülvi (strota Istanbulu, sociálny demokrat so silnými väzbami na niektoré sektory kapitalistickej triedy) ako o kandidátovi na post hlavy istanbulskej oblasti... Nový vzťah medzi CHP (Republikánska ľudová strana, hlavná turecká opozičná strana) a Gülenovou sektou je v „sociálnych“ médiach neustále pretriasaný. Dajte si dohromady dva a dva...

Evropo a páni novináři, kam se poděla vaše objektivita?

(případ Tymošenková) Případ bývalé ukrajinské premiérky, v souvislosti s jejím odsouzením na sedm let, je opravdu zajímavý. Což se tak nad celým procesem zamyslet i v souvislosti s námi?

Ještě před necelým rokem jsem měl možnost pobývat v Praze na jedné ubytovně s občany z Ukrajiny, kteří v Praze pracují. Byli to obyčejní dělníci, kteří tam pracují většinou na stavbách, a kteří byli v kontaktu se svými rodinami přes mobil nebo přes internet. Někteří z nich měli docela dobré informace o všem, co se u nich děje a hodně se zajímali o vývoj ve své zemi. Už tehdy mi jeden z nich řekl. Tymošenková? Vždyť to je nejbohatší žena na Ukrajině, nemysli si, že toto bohatství získala z povětivého podnikání ... a potom řekl něco buď o ruském plynu, nebo ropě. Detaily si už nepamatuji, ale přece se říká „na každém šprochu pravdy trochu“.

Jaké jsou doposud známé skutečnosti?

Na konci minulého roku (2010) provedly 3 nezávislé americké auditorské společnosti audit hospodaření za vlády Julije Tymošenkové. V oficiální zprávě vyčíslily škody kolem 500 milionů dolarů, což odpovídá 8,6 miliardě korun jako zpronevěření majetku.

Před necelým měsícem proběhl soud s paní Tymošenkovou a ona byla odsouzena k trestu 7 let vězení, resp. má uhradit v přepočtu 200 milionů dolarů (3,3

miliardy korun) jako odškodné.

Co je známé nebo se dá vyvodit? Paní Tymošenková má uhradit skutečně obrovskou částku za škodu, kterou svými rozhodnutími způsobila. Zřejmě bude schopna ji ze svých kont uhradit, aby se vyhnula vězení, z čehož vyplývá, že takový majetek skutečně vlastní. Pokud ho ale vlastní, je velmi bohatou ženou. (V ČR by byla na druhém místě nejbohatších lidí.) Jak se k takovým penězům dostala? Odpověď je jasná – nějakými prapodivnými obchody, které zrealizovala s několika dalšími osobami za dobu svého vládnutí a to vše na úkor společnosti.

Ptám se proto, zda tento případ musí být jen bojem několika mocných skupin? Musí se jednat jen o vyrovnávání si politických účtů nebo je v tom nutno hledat i kus pravdy a spravedlnosti. Kdyby byla paní premiérka úplně bez viny, asi by po ní nikdo kamenem neházel, jak to známe z Bible. A tak se ptám vás, páni

novináři, proč jste jako největší čumchalové nezjistili skutečná fakta a nezveřejnili jste je v novinách a na internetu? Přece byste takové informace měli mít, protože jste za to placeni. Lidé by nemuseli být mystifikováni oficiálními prohlášeními a jen jednostranně informováni o případu jako o novodobém politickém procesu. Právě případ „Julije Tymošenková“ vidím podobně jako slavný fotbalový případ „Bosman“ z Holandska, z konce minulého století, kdy soud rozhodl proti všem zvyklostem, a tím zavedl úplně

nová pravidla při platbě za volného hráče. Ve fotbale zvítězila spravedlnost. A stejnou revoluci v rozhodování udělali nyní na Ukrajině. Každý, kdo bude pracovat se společenskými prostředky, bude nést za svá rozhodnutí i odpovědnost, což doposud prakticky v žádném státě neplatilo.

A tak můžeme očekávat, že se konečně roztrhne pytel a k odpovědnosti budou dohnáni všichni, kteří šli do politiky jen za účelem namazat si vlastní kapsy. Konečně nastává doba, kdy ponesou přiměřenou společenskou odpovědnost za svá rozhodnutí všichni, kteří do politiky vstoupili. Děkujeme proto vám na Ukrajině, že jste dali příklad celému civilizovanému světu jak postupovat s těmi, kdo si z politiky udělali živnost. Je ale ostuda, že tento příklad přišel z problematické Ukrajiny, zatímco vyspělá Evropa na to jen kouká a sama tomu nerozumí. Doufám, že to i zde brzy pochopí.

Jan LUNGA

Aj Turci v Berlíně protestovali proti vládě premiéra Erdogana

V sobotu, 1. júna sa v Berlíně konalo niekoľko demonštrácií na podporu protestujúcich Turkov v rodnej krajine. Najväčšiu demonštráciu, ktorá začínala na Kottbuser Tor, navštívilo asi 8000 ľudí. Prítomné boli rôzne politic-

ké organizácie, ale aj bežní obyvatelia Berlína. Demonstranti vyvolávali heslá proti tureckej vláde, Erdogana nazvali vrahom a fašistom. "Turecká vláda podporuje terorizmus v Sýrii a teraz ho podporuje aj proti Turkom", uviedol nám jeden z protestujúcich. Okrem toho sa konali aj menšie demonštrácie do 200 ľudí v lokálnych častiach mesta. Na Alexanderplatzi sa tiež konala prosýrska demonštrácia, rovnako v počte do 200 ľudí.

Po Turecku sa v nedávnych dňoch rozmohli protivládne demonštrácie, ktoré začali ako protest za záchranu posledného

parku v Istanbuli, kde by malo vyrásť veľké obchodné centrum. Obyvatelia začali s okupáciou parku, polícia proti nim používala slzný plyn a granáty. Protesty následne prerástli do protivládnej vzbury. Ľudia žijúci v Istanbuli opisujú svoje skúsenosti s tým, že ak chce niekto vplyvný niečo postaviť pre seba, častokrát pôvodný objekt napríklad vyhorí. Aj Žilincania si pamätajú, ako pred výstavbou OC Mirage v srdci mesta, bola pôvodná budova z roku 1777 zrazu údajne premočená a na spadnutie.

Stanislav PIROŠÍK

Evropští dělníci pokračují v boji

ignorují, dovíte se občas něco užitečného o tom, co superboháci chtějí, aby věděli pracující.

Například zpráva, že řečtí učitelé odvolali stávku, když vláda pohrozila, že vsadí všechny stávkující učitele do vězení, se v některých velkopodnikatelských médiích v USA objevila. Na druhé straně hledání v databázi zdrojů zpráv LexisNexis ukázalo, že nikde nevyšla zpráva, že 7,7 milionu německých dělníků kovoprůmyslu vybojovalo na příštích 20 měsíců zvýšení mezd o 5,6 procenta. Podle zprávy na www.industrialunion.org byla smluvní vyjednávání podpořena četnými varovnými stávkami, jichž se celonárodně zúčastnilo 750 000 členů odborového svazu IG Metall, a v Bavorsku, centru německého průmyslu, 180 000 členů. Odborový svaz zcela jasně ukázal, že jeho členové nastoupí, nebude-li smlouvy dosaženo.

V roce 2013 to nebyla první stávka v Německu. Demonstrovali zaměstnanci Lufthansy, Amazonu a poštovních služeb. Poštáři získali zvýšení o 5,5 procenta. Tato zvýšení příjmů jsou vyšší, než současná míra inflace v Německu, a dokonce vyšší než nárůst produktivity, takže to je skutečné zvýšení mezd.

Němečtí dělníci ovšem utrpěli v uplynulých desetiletích sérii obrátů k horšímu a snižování. Zvláště po sjednocení Německa po roce 1990 hodili němečtí bossové náklady na tento proces na bedra německých dělníků. Procento německých dělníků v odborech kleslo ze 40,6 % v roce 1991 na 18,5 % v roce 2010 (!!!), což je zatím poslední rok, z něhož jsou k dispo-

zici údaje Organizace pro ekonomický rozvoj a spolupráci (OECD). Je to pravděpodobně dáno nárůstem počtu lidí pracujících na částečný úvazek nebo dočasně a vývozem provozů za hranice.

Vznik Evropské unie dal německé buržoazii obrovský exportní trh. Bossové zadávali - nebo tím alespoň hrozili - produkci do nízkopříjmových oblastí EU, jako je Portugalsko nebo Slovensko. Například v r. 2005 IG Metall dosáhl tří oddělených koncesionářských smluv s Volkswagenem na základě takových hrozeb (New York Times 26. října 2005). Skutečné mzdy po většinu tohoto období klesaly, dokonce v letech 2004-2008, kdy německý kapitalismus expandoval. Když většina zemí EU přijala společnou měnu, tento trh se stal tím, kde německé ceny a zisky byly stabilní, dokud Německo dokázalo kontrolovat evropskou ekonomiku a vnucovalo politiku úsporných opatření. Vzhledem ke svému napojení na evropský trh je Německo po Číně druhým největším vývozcem.

Řečtí učitelé

Jako součást plánu vnuceného „Trojkou“ (Mezinárodní měnový fond, Evropská komise a Evropská centrální banka) za odměnu za pokračující záchran-
ný balíček se Řecko chystá propustit 150 000 státních zaměstnanců. Vláda, aby připravila školský systém na blížící se propuštění 10 000 zaměstnanců, chce zvýšit vyučovací dobu o dvě hodiny týdně a usnadnit povinné přecházení do jiných škol.

Ještě než řečtí učitelé zahájili stávku, ministr vzdělání Constantine Arvanitopoulos řekl, že studenti mají „svaté právo“ složit zkoušku pro přijetí na universitu, a vydal 12. května nařízení k občanské mobilizaci. Podle tohoto nařízení učitelé, budou-li stávkovat, vystaví se uvěznění nebo propuštění.

Komunisty vedený odborový svaz

PAME uspořádal 13. května proti tomuto nařízení protest, jenž různé zdroje nazvaly malým, i když temperamentním. Protože učitelé z vysokých škol podléhali nařízení o civilní mobilizaci, demonstrace se nezúčastnili, ale byl tu tým učitelů základních škol.

Francouzská úsporná opatření

Francouzský statistický úřad INSEE oznámil 19. května, že francouzská ekonomika je oficiálně v úpadku, to je, že její hrubý domácí produkt oficiálně dvě čtvrtletí za sebou klesal. Což je „oficiální“ potvrzení dlouhodobého ekonomického poklesu. Nejdrsnější reakcí vlády, vedené stranou, která sama sebe nazývá socialistickou, bylo, že dělníci budou pracovat déle, aby mohli odejít do důchodu. A po odchodu do důchodu by samozřejmě dostávali od vlády méně a byli by závislejší na vlastních úsporách.

Francouzský parlament také 14. května přijal zákon, významně snižující právní ochranu francouzských dělníků, pokud jde o jejich zaměstnání. Mnohem snadněji a rychleji bude možné je propustit nebo jim snížit plat a pracovní dobu.

Dvě z významných odborových konfederací - Force Ouvrière a Confédération Générale des Travailleurs - už dříve odmítly s vládním návrhem souhlasit. Toto odmítnutí vedlo k parlamentnímu hlasování. Obě odborářská seskupení oznámila, že mají v úmyslu vést boj proti tomuto zákonu.

Kolem tohoto zákona je zvláště důležité, že mnoho práv a ochranných nařízení, jež francouzští dělníci mají, jako právo na stávku, vyšlo z ústavy a z dalších právních norem. Podle OECD je v odborech méně francouzských dělníků než amerických, a odborářské smlouvy všeobecně nepokrývají propouštění a odvolávání.

G. Dunkel,

<http://www.workers.org> (překlad RV)

Slovenská ekonomika sa ide „uzdravovať“: Vláda chce sprivatizovať 15 štátnych podnikov

Slovenská vláda na oživenie svojej ekonomiky schválila niektoré opatrenia, ktoré idú v zabehnutých voľnotrhových koľajách. Slovensko chce predať 15 štátnych firiem, medzi nimi napr. telekomunikačnú spoločnosť Telekom Slovenije, či banku Nova KBM.

Európska únia a Menový fond skoro zakaždým radia zadĺženým štátom, aby sprivatizovali svoje štátne podniky. Tieto kroky robia zo štátov novodobé „banánové“ republiky, ktoré nevlastnia

skoro nič. Je to hlavná stratégia neoliberalnej politiky, ktorej sme svedkami po celom svete. Súkromný kapitál sa tak v čase krízy zmocňuje toho najcennejšieho, čo štáty doteraz vlastnili.

Prečo sa súkromné koncerny vrhajú na tento tzv. „zadĺžený“ štátny majetok? Prečo by súkromné konglomeráty vstupovali do týchto spoločností, keby sa im to finančne neoplatilo?

Liek, ktorý nám očkuje Európska únia a Menový fond, je v skutočnosti lie-

kom pre súkromný kapitál, ktorý sa takto dostáva k možnosti ďalších ziskov, ktoré pôjdu z veľkej časti na súkromné kontá pánov majiteľov a členov manažmentu. Tieto opatrenia sa však stávajú jedom, pre väčšinu obyčajných ľudí, ktorí slúžia vo vlastných krajinách len ako bezvýznamné kolieska v obrovskom stroji, ktorý vytvára bohatstvo pre nenažranú svetovú a domácu oligarchiu.

-MP-

Demokracia v Líbyi

Líbyjskému novinárovi hrozí v novej "demokratickej" Líbyi až 15 rokov za zverejnenie 84 mien sudcov zapojených do korupcie. Ešte v roku 2012 líbyjský novinár Amara Abdalla al-Khattabi zverejnil v novinách mená 84 údajne skorumpovaných sudcov. O mesiac neskôr bol zatknutý, obvinený a zadržaný na základe článku 195 trestného zákonníka za "urážku ústavných orgánov". Teraz čelí obvineniam a možnému trestu odňatia slobody na 15 rokov.

Posledného vodcu Svetlého chodníka odsúdili na doživotie

V Peru odsúdili posledného vodcu maoistickej povstaleckej skupiny Svetlý chodník Artemia na doživotný trest, bez možnosti predčasného prepustenia. Súd mu tiež udelil zaplatiť pokutu 180 000 dolárov štátu Peru. Odsúdený bol za terorizmus, obchodovanie s drogami a pranie špinavých peňazí. Ten sa proti rozsudku odvolal. Svetlý chodník operoval hlavne v údolí Alta Hualaga, kde sa podarilo chytiť vo februári roku 2012 aj Artemia. Hnutie bojovalo proti skorumpovaným proamerickým peruánskym vládam, ktoré zavádzali v krajine tvrdé neoliberálne reformy.

Skupina Bilderberg zasadala neďaleko Londýna

Niektorí z najplyvnejších ľudí Zeme, ktorí sa združujú v skupine Bilderberg si dali opäť po čase „rande“. Tieto stretnutia sa konajú každoročne od roku 1954, bez prístupu médií a o bezpečnosť hostí sa starajú stovky ochrankárov. Všetky stretnutia sú zahalené rúskom tajomstva a na verejnosť sa nedostávajú žiadne dohody, ktoré sa tam odhlasujú. Tento rok si návštevu nenechal ujsť predseda spoločnosti Google Eric Schmidt, riaditeľ Amazonu Jeff Bezos, šéfka Medzinárodného menového fondu Christine Lagardeová a bývalý americký minister zahraničných vecí Henry Kissinger. Táto organizácia združuje rôznych prominentov zo všetkých spoločenských oblastí a veľa ľudí na svete ju považuje za vládnucu elitu sveta, tzv. šedú eminenciu.

Pocia pre zosnulého Huga Cháveza

Vo Venezuele udelili za dlhoročný boj a obranu utlačovaných Národnú cenu za žurnalistiku nedávno zosnulému prezidentovi Hugovi Chávezovi. Na Kube zase odhalili Chávezovi na jednom z najvyšších vrchov v krajine jeho sochu zo živice a laminátu. Na vynášani busty sa aktívne podieľal aj René González, jediný člen kubánskej päťky, ktorý je na slobode. Členov Kubánskej päťky odsúdili v USA za špionáž a tí si musia odpykať dlhoročné tresty vo väzení, pritom práve títo Kubánci získavali informácie

v ilegálnych teroristických skupinách v USA, ktoré v minulosti uskutočnili niekoľko teroristických atentátov na Kube, ktoré mali slúžiť na zamedzenie terorizmu na Kube.

V Paríži vraždili neonacisti

V Paríži zabila skupina neonacistov pred obchodom predávajúcim ich obľúbené oblečenie 18 ročného ľavicového študentského aktivistu Clémenta Mérica. Tento čin otriasol Francúzskom. Tisíce ľudí na protest proti tomuto ohavnému činu vyšlo do ulíc.

V posledných týždňoch vyvolal vášne v spoločnosti zákon, ktorý uzákonil homosexuálne manželstvá. Na oplátku začali krajní pravičiar napádať aktivistov, obhajujúcich tento krok vlády. V súvislosti so zavraždením mladého aktivistu polícia zadržala osem podozrivých a francúzsky minister vyhlásil, že vyhlasuje rázny boj, ktorý má eliminovať extrémistické krajne pravicové organizácie.

Vládne sýrske jednotky oslobodili mesto Kusajr

Sýrska armáda dobyla mesto Kusajr, ktoré ovládali viac ako rok povstalci. Armáda objavila tiež masový hrob so zhruba 400 povstaleckými bojovníkmi, ktorí držali pozície v meste. Niektoré opozičné jednotky tvrdili, že tento hromadný hrob vznikol masovou popravou zajatých povstalcov. Sýrska armáda poskytla množstvo dôkazov, ktoré túto verziu vyvracajú. Ide o masový hrob, do ktorého postupne prinášali samotní povstalci svojich mŕtvych bojovníkov z celého mesta, ktorí padli v bojoch. Každý pochovaný povstalec mal na krku štítok so svojim menom a poznámkou, že padol v bojoch so sýrskou armádou.

Pri oslobodzovaní mesta pomáhali sýrskej armáde aj bojovníci libanonského hnutia Hizballáh. Sýrska opozícia niekoľkokrát vyzvala vodcu hnutia Hizballáh, aby stiahol svojich vojakov zo Sýrie. Ten im však odkázal, že budú bojovať až do konečného víťazstva spojeneckej vlády prezidenta Bašára Asada. Mesto Kusajr je strategickým bodom v blízkosti hraníc s Libanom a jeho porážka by mala prispieť aj k postupnému oslobodeniu bašty povstalcov, mesta Homs. V Kusajre sa našli zbrane a munícia z Izraela, čo môže napovedať, že Izrael tajne vyzbrojuje sýrskych povstalcov.

Zákaz komunistických symbolov v Moldavsku je protiústavný

Moldavský ústavný súd po deviatich mesiacoch rozhodol, že vládny zákon z roku 2012, ktorý zakazoval používanie komunistických symbolov je protiústavný. Moldavský Ústavný súd sa radil aj s Benátskou komisiou, ktorá je poradným orgánom Rady Európy.

Národy, na ktorých sa ryžuje

Štáty bývalého východného bloku sa po jeho páde vrátili na miesto, ktoré im patrilo v predvojnovom kapitalizme. Žiadne druhé Rakúsko ani Švajčiarsko sa nekonali a zákonite konať nebudú. Práve pád tohto bloku oddialil o dvadsať rokov súčasnú kapitalistickú krízu. Tieto štáty predstavujú pre nadnárodný kapitál predovšetkým lacné „ľudské zdroje“ – ako režim zvykne nazývať človeka. Zatiaľ čo naše hospodárstvo či už ide o priemysel alebo poľnohospodárstvo, bolo do značnej miery po prevrate zničené alebo rozkradnuté, vyrástli narýchlo zmontované fabriky zahranič-

ných súkromníkov, pre ktorých východoeurópske národy pracujú často za plat okolo 400 eur mesačne, ba aj nižší (ako napríklad v talianskej firme SLO.VI v Hencovciach). Ale samozrejme aj vyšší pri nútených nadčasoch. Títo fabrikanti dostávajú od štátu okrem daňových prázdnin aj obrovské dotácie, ktoré na jedného zamestnanca zd'aleka prevyšujú plat, ktorý tam zarobí za niekoľko rokov. (napríklad 19 miliónov eur pre firmu, ktorá má zamestnať niečo cez 400 zamestnancov).

Politici sa pritom ešte chvália, že nám „zabezpečili prácu“ (!!!). Také sú

teda naše možnosti v kapitalizme: buď budeme lacnou pracovnou silou pre nadnárodný kapitál, alebo bude nezamestnanosť (alebo oboje). Jedinou pomocou buržoáznych politikov je hodiť nás ako lacnú korisť zahraničným kapitalistom, ktorých to nič nestojí, len prídu ako lačné kobyľky a hrabú zisky. Tieto fabriky však hneď, ako nájdú lacnejšiu pracovnú silu inde, alebo im skončia daňové prázdniny, sa poväčšine balia a rušia tu výrobu. Mladí ľudia, aby mohli uvažovať nad rodinou, musia často chodiť ako vandráci po svete za prácou. Hanbou (ale aj pre komunistov, za to, že to dopustili) tiež je, že mnohé fabriky, ktoré sme si vybudovali vlastnými rukami PRE SEBA dnes patria kapitalistickým bandám a všetko čo v nich vyrobíme patrí len im. (Napríklad VSŽ, dnes

„U.S. Steel“). Je to ľudské a racionálne, ak celá spoločnosť pracuje pre blaho hŕstky ľudí? Takéto zriadenie patrí do múzea vedľa kolovratu a bronzovej sekery.

Niečo podobné sa deje aj na strane spotreby. Je známe, že nie len na Slovensko, ale aj do ostatných krajín strednej a východnej Európy sa dovážajú potraviny (tu sa už ani neoplatí vyrábať mäso, domáci chovatelia sú ruinovani), ktoré majú ten istý obal a porovnateľnú (či dokonca vyššiu!!!) cenu no oveľa horšie zloženie. Za vysoké ceny nám podhadzujú na jedenie odpad. Neustále klesá podiel mäsa v mäsových výrobkoch, ktoré je napúšťané rôznou múčkou, sójou a vodou. To isté platí aj o mliečnych výrobkoch a iných potravinách.

Nízke náklady – vysoké zisky. Ta-

ký je prínos krajín bývalého socialistického tábora pre „vyspelý svet“. Predstava, že kapitalizmus je garanciou bohatstva, je mylná. Poznáme totiž krajiny bohatého a krajiny chudobného kapitalizmu a kapitál bohatých štátov by sa neudržiaval v podobe, ako ho poznáme, bez rabovania chudobných. Predavačka v nemeckom hypermarkete má preto lepší plat, lebo predavačka na Slovensku má len štvrtinu z toho a predavačka v Ázii pätnástinu. Nejde o nič iné, než len o novodobý ekonomický kolonializmus. Spojiť sa v boji proti nemu musíme však všetci, od najchudobnejších štátov tretieho sveta až po imperialistické krajiny, kde sa už pomaly začína rúcať kapitalistický sen.

Stanislav PIROŠÍK

Prepad do otroctva

Kapitalisti si už v minulosti vymysleli okrem systému vykorisťovania aj systém, ktorý bol vytvorený na absurdnom, ale tiež jednoduchom princípe. Vymysleli bankový systém, ktorý nahrádza hodnotu práce papierikmi, ktorým dôverujeme. Tento systém funguje iba ak sa ľudia a štáty zadlžujú. Berú si úvery, ktoré tvoria nové peniaze, ktoré si bankári vymýšľajú a doslova tvoria z ničoho. Až 93% všetkých peňazí na svete už neexistuje ani vo forme bankoviek, ale len v podobe virtuálnych čísiel na našich účtoch.

Na začiatku hospodárskeho cyklu nové peniaze oživujú trh. Ľudia investujú, berú úvery, kupujú, no časom sa narastajúce množstvo peňazí znehodnotí a dochádza k inflácii – ceny stúpajú rýchlejšie ako príjmy, až kým sa ekonomika neprehreje a neskolabuje. Všetko prebieha storočia podľa rovnakej schémy bludného kruhu, ako to dnes vidíme v Grécku, alebo v 70 – tých až 90 – tých rokoch v Južnej Amerike.

Zadlžiť, zmanipulovať, ovládnuť

Najprv sa národy zmanipulujú do gigantických dlhov. To už nastalo aj u nás. To trvá do chvíle, keď už nikomu

neostane ani cent. Potom organizácie ako Medzinárodný menový fond a Svetová banka prinútia štáty, aby výrazne zoškrtnali verejné financie, platy a zvýšili dane. Čiže nižšie príjmy, vyššie výdavky, až kým sa krajina nerozsype. Následná menová reforma vráti obyvateľov späť k drine, aby všetko čo vybudujú dali opäť bankám. Tento jednoduchý plán fungoval až do dnešných čias v pravidelných intervaloch.

Henry Ford raz povedal: „Keby ľudia vedeli, ako funguje menový systém, revolúcia by tu bola už zajtra ráno.“ Politici zámerne, ale aj z nevedomosti klamú a zavádzajú. Blíži sa potravinová kríza, zvyšovanie cien, hladomor, ľudia si robia zásoby potravín, kým je čas a kým to ešte naplno nevypuklo. Budeme si utáľovať opasky a pritom banky budú mať závažné zisky. Nás budú presviedčať, že aj keď je ťažko, že my to vydržíme, no a my nepo-

chopiteľne súhlasíme s ďalšími reformami a škrtmi v očakávaní lepších zajtrajškov.

Privatizácia = strata prirodzených práv

Dnes už nastal zlom. Stále viac je zreteľnejší rozpor medzi realitou a fikciou. Dozvedáme sa, že rásť sa nedá do nekonečna, mnohé zdroje sú takmer

vyčerpané, globálne otepľovanie je podvod, mnohí lekári sú vlastne iba díleri farmaceutických korporácií. Už by chceli privatizovať pitnú vodu, pôdu – všetko čo človek k životu potrebuje. Potraviny tiež kontroluje megafirma.

Nechali sme si vziať novodobými zlodejmi všetko a človek vraj neplatí len za vzduch. No vzduch sa už dávno využíva v leteckej a požierajú ho lietadlá vo veľkom množstve. Na prevoz 1 tony tovaru sa vyprodukuje 1,5 tony CO₂. A vo vzduchu je každým okamihom okolo 10 000 lietadiel.

Nakoniec by tie hyeny ľudstva chceli rozhodovať o živote ľudí na našej planéte. Zapáchal sa im otrokárskejší systém, kde otrok nemal právo na nič – ani na život.

Jozef MAŽÁRI

NEZÁVISLÍ

INÝ POHľad

nezavisli.blogspot.com

Krátky príbeh dnešných dní, ukážka kapitalistického realizmu.

Istý nezamestnaný, povedzme že sa volá Ďuro, sa snaží nájsť robotu. Lenže je kríza a roboty je málo. Zúčastní sa teda na Úrade práce výberového konania do jednej firmy, ktorá rozbieha výrobu. Nastúpi tam s nádejou, že konečne dostane pracovnú zmluvu a bude mať robotu. Lenže firma ho pol roka vodí za nos.

Pracovať musí na dohodu, podľa ktorej má odrobiť určitý počet hodín. Lenže zamestnávateľ ho núti pracovať celý mesiac. A keďže robotu chce, tak neoponuje, nemôže si to dovoliť. Preto pre ÚP nosí oficiálne potvrdenie, že jeho príjem je v súlade z podmienkami evidencie na ÚP a zvyšné peniaze dostáva bokom (teda na čierno).

Je si toho vedomý, že musí porušovať zákon a že jeho zamestnávateľ okráda štát na daniach. No musí držať hubu, pretože keď ju otvorí tak skončil a zostane na ulici úplne bez príjmu.

Potom nakoniec dostáva pracovnú zmluvu. Jeho radosť strieda vytriezvenie, hneď po tom ako si prečíta obsah zmluvy. Môže ju samozrejme nepodpísať a zostať hladný sedieť pri smetiaku a spoliehať sa či do toho smetiaka niekto niečo jedlé odhodí. Alebo zaťat zuby a podpísať pracovnú zmluvu, ktorá je pre neho nevýhodná a v mnohom protizákonná, no zabezpečí mu, že do rodiny donesie aspoň nejaké peniaze. Jeho mzda je o 50eur nižšia ako je minimálna mzda v triede, ktorá mu bola pridelená. Zamestnávateľ si vyhradzuje právo v prípade zníženia výroby poslať zamestnanca na neplatené voľno. (teda nie 60% ako je podľa zákonníka práce) Nemá nárok na stravné lístky, aj keď nedostáva od zamestnávateľa stravu. A čo je najzaujímavejšie, zamestnanec podpisom tejto zmluvy dal prísľub, že sa o veciach týkajúcich firmy nebude rozprávať s tretími osobami. A táto povinnosť vraj nezaniká ani skončením pracovného pomeru. Teda neviem či vôbec zaniká smrťou, keď to preženie, alebo sa mlčanlivosť prenáša aj na potomkov. A pritom sa jedná o prácu v bežnom priemysle a nie o prácu na ministerstve obrany alebo niečo podobné.

Teda zhrnuté a podčiarknuté, pracovník, musí rešpektovať, že dostane menej ako minimálnu mzdu, že nedostane stravné lístky, že keď bude menej roboty bude musieť sedieť doma zadarmo a navyše že bude držať hubu, aby ho firma do smrti nevláčila po súdoch za to, že sa posťažoval, ako je okrádaný. Aj takéto emaily mi chodia... Ešte stále chce niekto tvrdiť, že sme získali po roku 1989 slobodu??

Lukáš ABRAM

Fronc sa bojí návratu socialistického školstva...

Nedávno sa exminister školstva Martin Fronc z KDH vyjadril

v parlamente nasledovne: „Táto vláda smeruje k tomu, aby sa školstvo vrátilo k modelu centralizovanému, direktívnemu, modelu spred roka 1989. Toto je vec, ktorá ma veľmi znepokojuje, poviem dokonca straši.“

Takže pán exminister sa bojí, že sa vracia školský model zpred roka 1989. Ako sa povie Bože chráň, aby sa takéto niečo nebudaj stalo, veď školstvo pred rokom 1989 bolo niečo neskutočné... učňovské školstvo patrilo k svetovej elite a každá „učňovka“ bola prepojená s konkrétnym závozom a fabrikou. Už počas štúdia si jednotlivé podniky vyberali svojich budúcich pracovníkov a podporovali ich, študenti mali aj adekvátnu prax. Po škole ste nastúpili do závodu a pracovali na profesii, na ktorú vás pripravila škola.

Kvalitu vystriedala kvantita

Neexistovala presýtenosť titulov, školy nechrľili tisíce filozofov, politológov, právnikov, sociálnych pracovníkov a podobných absolventov, z ktorých nemá šancu na uplatnenie vo svojom odbore ani 5%. Kvalitu sme vymenili za kvantitu a tak dnes môže mať titul skoro každý. Znížili sme úroveň škôl, otvorili sme pobočky vysokých škôl už skoro v každej dedine a nezodpovedne vychovávame tisíce študentov v odboroch, ktoré sú im na dve veci...Áno pán Fronc, hotové pekloto školstvo za socializmu.

Kedysi sa plánovalo aj v školstve a ako sa dnes ukazuje, bolo to oveľa efektívnejšie. Ľudia boli vychovaní v určitých odboroch, po ktorých absolvovaní putovali aj na adekvátne pracovné miesto. Dnes sa bezhlavo otvárajú rôzne nezmyselné odbory a ešte aj s tým, že keď sa ich na štúdium prihlási napr. 100, tak ich skončí 90. Toto je naozaj nenormálny stav.

Spoplatnenie štúdia nie je riešenie

Pán Fronc mal kedysi jedno „bravúrne“ riešenie, chcel spoplatniť vysokoškolské štúdium a tým by sa podľa neho zvýšila kvalita. Už dnes sú mesačné výdavky študenta, ktorý žije mimo domova na internáte alebo priváte okolo 150 Eur. Prirátajme si k tomu poplatky po spoplatnení vysoko-

školského štúdia a máme ohromnú cifru.

Pán exminister myslel na všetko, boli by výhodné študentské pôžičky, alebo by začal študent popri škole pracovať. Za 5, či 6 rokov štúdia by ste vyšli s titulom a už by ste boli pekne zadlžený a všetko by sa to len a len nabaľovalo. Treba vám byť? Pôžička. Treba vám vybavenie? pôžička...atď atď. Začarovaný kruh sa roztáča a bublina rastie a raz prask a človeka nájdú niekde obeseného na lampe, lebo sa nedokázal vymotať z permanentnej zadlženosti.

Študenti už raz Fronca vypískali

Druhá možnosť, študentská práca. Dnes bežná vec, no keď chceme naozaj kvalitných vzdelaných ľudí, nemali by sa počas školy venovať najviac štúdiu a príprave na svoje budúce povolanie? Nedávno som absolvoval vysokú školu aj ja a preto viem, že rada z vás možno nebude súhlasiť a povie, že veľa mladých sa počas štúdia zabáva, opíja a žúruje. Samozrejme, veď sú to posledné roky, kedy si mladý človek môže užiť určite bezstarostnosti, po škole ho čaká už len robota, robota a robota... a pri z roka na rok sa zvyšujúcim veku na odchod do dôchodku je to fakt úžasná vízia. Kvalita štúdia sa nezvyší spoplatnením, lebo štúdium si budú môcť dovoliť väčšinou len deti z bohatých rodín, ostatní sa budú zadlžovať, alebo po prednáškach a cvičeniach budú rýchlo utekať z jednej horšej práce do druhej. Ďakujem, ale toto nie!

Froncove návrhy boli také geniálne, že vyvolali najmasovejšie študentské protesty na Slovensku od prevratu. Na niečo takéto sa nesmie zabúdať! Tohto človeka už raz z ministerskej stoličky doslova hnali a stal sa jedným z najneoblúbenejších politikov, akí na Slovensku pôsobili. Ľudská pamäť je však veľa krát veľmi krátka a preto nezabúdajme na Froncove reformy, proti ktorým sa zdvihla taká vlna odporu, že sa zapísala do našich novodobých dejín.

V školskom systéme zpred roka 1989 je množstvo inšpiratívnych prvkov, ktoré by bolo vhodné opäť oprášiť. Efektívnosť a prepojenosť s budúcim povolaním bola dokonca vzorová a tieto veci samozrejme strašia politikov, ktorí nepracujú pre naše dobro, ale za udržanie hegemonie kapitalistickej diktatúry, cez ktorú sme ovládaní úzkou skupinou oligarchov.

M. Pomajdík

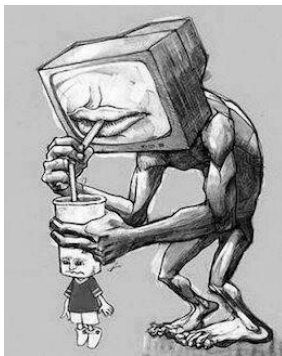
Často opakované lži

V tejto rubrike odpovedáme na niekoľko otázok a argumentov, ktoré sa pomerne často objavujú v diskusiách a médiách

1. Po prečítaní článku o situácii v KIA:

Príspevok na Facebooku Vzduchu:

Pavol Pichňa: *Otázka stojí inak. Akú hodnotu prináša zamestnanec zamestnávateľovi? Zaslúži si odmenu? Robí naviac? Alebo len využíva status zamestnanca? Ak by bola práca zamestnanca platená podľa výsledkov, vedel by si zamestnanec na seba zarobiť len tým čo robí obvykle? 376 eur je malo peňazí, ale je to voľba toho človeka. Má na výber, ale keď si povie, že inde je to rovnaké a vymieňa svoj čas za peniaze, čo viac chce? Žiadna pridaná hodnota. Len urobí, čo sa od neho očakáva a za to dostane zaplatené. Keby priniesol Kii obchod za dve miliardy inak ho berú. A k tomu že zamestnávateľ sa pohodlne vezie, to čo je za kravinu? Vede organizáciu, hľadá príležitosti, nové možnosti. Otvára trh, zabezpečuje prácu. A ti čo pracujú iba ráno vstávajú a robia čo im niekto nachystá. Za čo pre boha by mali dostať viac? Väčšina robot je mechanicky vykonávaných, nepotrebujú znalosti, ľahko sa učia a vykonávajú. Ak je mnoho ľudí ktorí dokážu vykonať moju prácu, prečo by som mal byť práve ja kráľovsky zaplatený? Ak by som vedel vykonávať prácu svojho zamestnávateľa, už dávno viem vlastnú firmu a nie som zamestnancom ale prácu ponúkam... zamyslite sa najskôr ako napíšete všeobecne známú kravinu*

vykorisťovania. A to už nehovorím, aké majú daňové prázdniny a dotácie od nás! A keby ste si tak spočítali aké sú výrobné náklady nejakého výrobku, kým prejde cez troch kšeftárov, tak by ste videli, čo je to nadhodnota.

Áno, ľudia musia byť šikovní. Musia sa zorganizovať a poslať do čerta celý tento kapitalistický režim aj s jeho predstaviteľmi a papagájmi, pretože potom sa už nebudeme musieť klanieť magnátom, za to, že môžeme vôbec drieť za pár eur. Žiadni tu totiž nebudú. V znárodnenom hospodárstve ich nepotrebujeme. Naozaj nepotrebujeme, aby celé národy skladali

svoju prácu do rúk pár magnátov a popritom živorili. Veď je to dnes naozaj do očí bijúce. A vyrábať môžeme čo potrebujeme. Magnáti nie sú žiadni vynálezcovia, akurát tak kšeftári a špekulanti. Už dávno neplatí, že kto vie robiť s autami si otvorí automobilku. Nevie o tom, že by za posledné desaťročia nejaká vznikla - práve naopak - silnejšie skupiny skupujú jednotlivé automobilky. Jedna finančná skupina vlastní dnes aj niekoľko značiek, bez toho, aby sme o tom vedeli.

Príčina chudoby je teda v základnom rozpore režimu - že ľudia nepracujú pre seba, ale pre kapitalistov. Nie v tom, že "si nechráime vlastný trh práce". Nie politici, ale práve trh a samotná ekonomika diktuje podmienky. Menší kapitalisti zanikajú, väčší sa rozširujú na celý svet. Také sú zákony bez ohľadu na to, ktorá vláda je akože pri moci. Prečo sa bol Fico klaňať U.S. Steelu, aby neodchádzali? Prečo dostávajú podniky daňové prázdniny a dotácie? Pretože ekonomika káže: buď sa predhodíte ako lacná korisť, alebo budete bez práce. Tak vyberajme, veď vraj "máme na výber"

2. Prečo po 40 rokoch socializmu skončilo ČSSR ďaleko za Rakúskom, keď na začiatku malo ČSR lepšiu štartovaciu čiaru?

Otázka diskutujúceho zo SME.sk

Tak takáto odpoveď je dosť silná káva a úplné pohrdanie človekom, ktorého považujete len za handru, z ktorej treba vyžmýkať čo to dá a potom ju odhodiť. Nie my, ale vy sa nezamýšľate nad podstatou tohto systému. Jeho zákony, akými sú nezamestnanosť či vykorisťovanie sú pre vás samozrejmosťou. Prečo by sme mali pracovať? Preto, aby niekto obracal peniaze, alebo preto, aby sme sa mali lepšie? A ak aj kapitalisti tvrdia, že je to dnes ťažké, že práce je málo a nemôžu si dovoliť viac platiť, tak nech sa k nám pridajú a bojujú za socializmus.

O tom, či má zamestnanec na výber alebo nie, sa budem s vami rozprávať, až keď bude človek žiť len zo vzduchu. Pracovať za ani nie 400 € mesačne je podľa vás ľahké a vlastne je to, ako by človek prišiel do hotového. Aké pohrdanie. Kto vyrobil stroje, ktoré kapitalista kúpil, kto vymyslel tie autá, kto postavil haly, a kto vyrobil materiály z ktorých sa tie haly postavili? A kto vyrobil stroje, z ktorých sa vyrobili tie materiály na halu? Pracujúci - zamestnanci. Takže my máme ešte ďakovať zdieračom, že máme prácu, ktorej je čoraz menej! To je tak príznačné pre kapitalistické otroctvo. Dnes máme pásovú hromadnú výrobu, naša produktivita rastie, no pritom sa máme každým rokom horšie. Toto sa vám nezdá ako kravina? Trhové hospodárstvo nedáva prácu, naháňa už zamestnaných ľudí, ktorých pripravilo už o takmer všetky sociálne istoty. Pritom chrľí množstvo výrobkov, ktoré však patria len jednému majiteľovi. Ak ich predá zarobí, ak ich je už príliš veľa, tak ľudia opäť prichádzajú o prácu. Ľudia idú do chudoby nie preto, lebo by nebolo výrobkov, ale preto, lebo sa ich vyrobilo až príliš. To, čo potrebujeme je ťažko dostupné, to čo nepotrebujeme nám vnucujú na uliciach a po telefóne. Toto vám dáva logiku a týmto sa máme riadiť? Ešte im máme vybavovať kšefty za dve miliardy, na ktorých im budú zasa pracovať robotníci za 300€ a nám za to dajú pár tisíc eur? Aký ukážkový príklad

Na základe čoho máme posudzovať, že Rakúsko bolo pred ČSSR po 40 rokoch? A kde sme dnes po 23 rokoch kapitalizmu? Je existencia kapitalizmu zárukou dobrej úrovne? Ak áno, tak by sa mala naša úroveň rok čo rok zlepšovať, no je to naopak. A nie len tu - na celom svete! Kapitalizmus sme tu predsa už raz mali - za prvej republiky a ako sa žilo? Nezamestnanosť, robotnícke kolónie, hladové doliny, streľba do štrajkujúcich. Tu vôbec nikto nepochopil, prečo po kríze prišiel fašizmus a prečo zvíťazil socializmus. Ak sa povie kapitalizmus, mnohí si predstavia len nejaké pekné zábery smotánky a ignorujú život spoločnosti ako takej. Málokto chápe, že kapitalizmus vždy smeruje k úpadku a buď príde jeho otvorená diktatúra-fašizmus, ktorá rozoštvie ľudí proti sebe na nacionalizme, alebo sa ľudstvo zjednotí a zvíťazí socializmus. Ak sa hovorí o "návrate do Európy", mnohí si mysleli, že sa skutočne budeme mať ako na Západe, čo je veľmi naivné. Naša pozícia vždy bola LACNÁ PRACOVNÁ SILA či už to bolo pred 80 rokmi, alebo teraz. Preto ak by tu bol kapitalizmus počas studenej vojny, nemali by sme sa lepšie! Aj tento kapitalizmus smeruje do totálneho chaosu a úplneho zbavenia človeka akýchkoľvek práv, smeruje do obdobia kapitalistickej diktatúry, či sa to niekomu páči alebo nie. Ste snáď slepí a hluchí?

Odpovedal
Stanislav Pirošík
šéfredaktor

Přináším
n a š i m
č t e n á -
řům vy-
stoupení
místop-
ředsedy
S v a z u
mladých
k o m u -
n i s t ů

Československa (SMKČ) a člena poslední, dle stanov zvolené, Ústřední rady Komunistického svazu mládeže (KSM), soudruha Davida Pazdery (níže, pod úvodním textem), na oslavě Svátku práce, pořádané v Ústí nad Orlicí okresní organizací Komunistické strany Čech a Moravy (KSČM). Oslavy se zúčastnilo, i přes horší počasí než loni, jednou tolik komunistů a příznivců KSČM, než v roce 2012, odhadem asi 3 stovky, z čehož byla minimálně třetina pracujících středního věku a mladých.

Dobře zde, vzhledem ke stupni teoretického tápání v KSČM, vystoupila soudružka poslankyně Květa Matušovská, v jejímž projevu zazněly teze o tom, že když někde mizí komunistická strana, pravice hnědne, že zde máme protilidovou vládu, přičemž však nestačí její odstranění - to by měl být pouze první krok ke zlovení současného kapitalistického režimu jako takového. Přihlásila se i k systému před rokem 1989. Po vystoupení Davida Pazdery hovořil rovněž předseda Klubu mladých komunistů při OV KSČM Ústí nad Orlicí, taktéž zástupce SMKČ-KSM,

soudruh Martin Drhlík, který zejména přítomné v důchodovém věku upozorňoval na film "Šmejdi" a na samotné nechutné, nátlakové metody prodejců nesmyslů, pravých "obchodníků s deštěm", které film zobrazuje. Zejména dříve narození jsou jedním z dalších útoků džungle kapitalismu, podnikavých "šmejdů", postižení nejvíce.

Nyní tedy vystoupení D. Pazdery:

Vážené soudružky, vážení soudruzi, Je mi ctí mluvit k Vám znovu na Svátku práce, 1. Máji, v Ústí nad Orlicí.

Svoji premiéru jsem si tu už odbyl loni, jako čerstvý člen ústeckoorlické organizace naší strany, po deseti letech strávených v Městské organizaci v Brně. Přesto je dnešek opět premiérou. A to našeho nového praporu Klubu mladých komunistů Ústí nad Orlicí, který jsme mohli nechat vyrobít jen díky dotaci okresního výboru KSČM Ústí nad Orlicí, vedeného pevnou rukou:-) soudruha Jardy Kláštereckého, o kterého se zde mladí komunisté mohou vždy opřít. Nutno v současné realitě naší země a strany říci, že KMK Ústí nad Orlicí tvoří ze sta procent členové Svazu mladých komunistů Československa-Komunistického svazu mládeže, což je největší komunistická mládežnická organizace mezi Německem, Běloruskem a Reckem.

Tímto údajem se nechci chlubit a plácát nás po zádech, ale vyjádřit radost nad tím, že uprostřed špatných zpráv, především pro peněženky pracujících, dů-

chodců i mládeže, můžu říci, že nabíráme dělníky, horníky, že máme od západního Německa, kde pracuje komunistická mládež v dělnické třídě zachycené Marxisticko-leninské strany Německa (MLPD), REBELL (se dvěma L - přičemž jedno značí "Leninská rebelie"), přes Českou republiku, až po celé území Slovenska s organizovaným Socialistickým svazem mladých, vybudovanou sítí aktivistů s domluvenými akcemi vzájemné podpory.

Jsem také rád, že v "Majových novinách" KSČM bylo mimo jiných věcí na zadní straně pojednání o 1. Máji 1943 z pera hrdiny antifašistického boje Julia Fučíka. Tento rok si však připomínáme i smutné 60. výročí od smrti i jiného vynikajícího mezinárodního představitele komunistického a dělnického hnutí, soudruha Klementa Gottwalda. Připomínám jej, protože i dnes se cynická a režimem zdegenerovaná mládež směje komunistům. Vzkazuji jim to, co jim vzkázal Gottwald za 1. republiky, že je "Přejde smích" a těm, kteří velebí takové lidské a morální zrůdy jako byly prvorepublikové poslankyně Horáková a Zemínová rovněž to, co pozdější prezident republiky Gottwald, poté, co tyto dvě "výtečnice" obhajovali střelení do dělníků a represe proti komunistům, jim jasně předpověděl: "vy budete za své zločiny proti lidu souzeni".

Nechť je vůle lidu znovu zákonem!

Děkuji Vám za pozornost, čest Vaší práci a šťastný 1. Máj.

(LSch)

Máme v socializme právo na štrajk?

1. júna 2013 organizovala Marxisticko-leninská strana Nemecka diskusiu o povstaní robotníkov v NDR z roku 1953, ktorej som sa zúčastnil. "Túto diskusiu robíme preto, aby sme sa z týchto udalostí vedeli poučiť", uviedla jedna z členiek strany. Miestnosť berlínskej kancelárie zaplnilo asi 40 ľudí. Diskusia bola robená spôsobom úvodného referátu a následných diskusných príspevkov, nechýbali ani piesne. Aj keď som mnohému z referátu nerozumel, anglicky hovoriaci členovia MLPD mi vysvetlili, že požiadavky štrajkujúcich robotníkov boli podľa nich oprávnené a že strana mala s nimi o požiadavkách diskutovať. Do kontrastu s tým postavili kultúrnu revolúciu v Číne, kde mohol každý napísať svoju kritiku na verejnú stenu. "Strana tieto demonštrácie označila za protisocialistické, dokonca za fašistický puč, čo však nebola pravda. Oni neprotestovali proti socializmu, ale za jeho ďalší pokrok. Protestovali proti byrokratickým chybám vlády. Mali vytvorenú aj svoju komisiu, s ktorou však vláda nediskutovala. Triedny boj pokračuje aj v socializme a aj v socializme musia mať robotníci právo na štrajk", povedala mi prekladateľka.

Zapojil som sa s ňou do polemiky. Súhlasím, že robotníci majú právo na štrajk aj v socializme, ak sú ich požiadavky spravodlivé a oprávnené. Ak sa krajina nazýva socialistickou, ešte to neznamena, že každé rozhodnutie jej orgánov bude správne. Strana by mala s pracujúcimi predovšetkým diskutovať a vysvetliť

im, prečo spravila dané opatrenia. (Vláda NDR v tej dobe zdvihla pracovné normy). Nikdy by sa diskusii nemala vyhýbať. Niekedy je predsa len potrebné, ak chceme aby krajina prežila, zabráť v práci a strana musí ísť príkladom. Zhodli sme sa aj na tom, že tu musí byť istá rotácia kádrov medzi činiteľmi a pracujúcimi. Ako príklad som uviedol ZSSR, ktorý sa potreboval rýchlo vyvinúť z roľníckej krajiny na priemyselnú veľmoc. Tiež som uviedol, že zatiaľ čo po vojne pre západ tvrdo pracoval celý vykorisťovaný tretí svet a USA sa vojna prakticky nedotkla, východný blok musel všetko budovať z vlastného (pokiaľ sa nechcel stať ekonomickým otrokom Marshallovho plánu) a prakticky od začiatku (ZSSR mal zničené 2/3 výroby). "Každá chyba či prešlap východného bloku je obrovskou príležitosťou pre kapitalistov a preto treba oddeliť oprávnené požiadavky od nastrčených bábok a agentov, ktorí túto nespokojnosť využijú na obnovenie kapitalizmu. Aj v ČSSR v roku 1989 ľudia štrajkovali proti prešlapom a správaniu sa strany, nik z tribúnov nepovedal, že chce vrátiť kapitalizmus. Tvrdili, že chcú nejaký lepší socializmus bez strany. Výsledkom bol kapitalistický prevrat. Ľudia boli zneužití. A to už nehovorím o poľskej Solidarity, ktorá dovedla Poľsko do kapitalizmu a ešte sa k tomu hrdo hlási." povedal som prekladateľke a dodal, že úplne nepoznám vtedajšie pomery v NDR a preto si netrúfam na hlbšiu polemiku o tomto povstaní.

Stanislav PIROŠÍK

Prežil gulag aj Duklu: Spomienky priameho účastníka 2. sv. vojny Michala Vajnagiho

O 2. svetovej vojne sme sa zhovárali s priamym účastníkom bojov plukovníkom vo výslužbe Michalom Vajnagim, ktorý tento rok oslávil krásne 93. narodeniny. Narodil sa na Podkarpatskej Rusi v okrese Ťačevo, ktorá bola v tom čase súčasťou Československej republiky. Dnes dlhodo- bo žijúci v Spišskej.

Ako si spomína Michal Vajnagi, život na Podkarpatskej Rusi nebol ľahký, vysoké dane a veľké ožobračovanie oby- čajných ľudí, no v porovnaní s predchádzajúcou vládou Maďarov sa žilo voľnejšie. Začali sa zakladať školy, rozvíjala sa kultúra a pre negramotných dospelých ľudí úrady zriaďovali večerné školy a zaviedla sa povinná školská do- chádzka. „*Keď však gazda dal škole 5 korún československých, čo tam boli v tej dobe veľké peniaze, tak dieťa mohlo ostať aj celý týždeň doma,*“ spomína si Michal Vajnagi.

Útek z Podkarpatskej Rusi

V roku 1939 začali Maďari obsadzovať Podkarpatskú Rus, proti čomu sa zdvihla veľká vlna nevôle miestnych obyvateľov. Maďari nútili vstupovať mladých rusín- skych chlapcov do ich armády. Veľa Rusí- nov z Podkarpatskej Rusi odmietalo ísť do maďarskej armády a preto zvolili útek do Sovietskeho zväzu. Odhaduje sa, že takto emigrovalo až 8 000 prevažne mladých ľudí z Podkarpatskej Rusi.

„*Prišiel mi povolávací rozkaz, aby som nastúpil do Maďarskej armády a pre- to som sa 12. júna 1940 rozhodol utiecť cez Poloniny do Sovietskeho zväzu. So mnou prebehli aj dvaja kamaráti z mojej dediny,*“ ozrejmjuje Michal Vajnagi.

Medzizastávka gulag

Za ilegálne prekročenie hraníc Sovietske- ho zväzu dostávali všetci utečenci jeden paragraf, ktorý sa ušiel aj Michalovi Vaj- nagimu. Rozsudok znel 3 roky v pracovnom tábore - gulagu. „*Život v gulagu bol veľmi tvrdý. Podmienky*

v rôznych táboroch sa líšili podľa toho, aký bol vedúci tábora, strážnici a celkové osadenstvo tábora. Diali sa tam aj riadne svinstvá.“ takto si spomína na pobyt v gulagu Michal Vajnagi, no dopĺňa, že ako krivdu to vôbec necíti a ozrejmjuje fakty: „*Bola vojna, strašne veľa ľudí ile- gálne prechádzalo hranice Sovietskeho zväzu, medzi nimi aj množstvo nasadených agentov a preto nás ani nemali kde inde dať, ako do gulagov,*“

Oslobodenie a cesta do československé- ho vojska

Po napadnutí Sovietskeho zväzu nacistic- kým Nemeckom, začali sovietske orgány od júna 1942 postupne Rusínov z gulagov oslobodzovať. Zabezpečovala to dohoda československej a sovietskej vlády o vzniku československého vojska. Vzťa- hovalo sa to aj na Rusínov z Podkarpatskej Rusi, lebo tí boli evidova- ní ako štátni príslušníci Československej republiky.

Michala Vajnagiho prepustili v septembri 1942 a poslali ho do Buzulu- ku, kde sa mal zaradiť do novovytvorené- ho Československého vojska, konkrétne do I. československého práporu. „*Do Bu- zuluky som dorazil v roku 1943 a my vše- tci čo sme prišli z gulagov, boli sme zara- dení do karantény, kde sme strávili nejaký ten čas,*“ dopĺňa Michal Vajnagi.

V službách československého vojska

I. Československý prápor bol onedlho nasadený do prvých bojov, napr. pri Soko- love, kde si naši vojaci spravili veľké me- no a u Sovietov si zato vybojovali veľkú úctu, rešpekt a obdiv, na čo spomína aj Michal Vajnagi: „*Keď sme postupne oslo- bodzovali Sovietsky zväz, tam kde sme prišli, tak nás miestni ľudia vítali ako ich hrdinov. Správali sa k nám ešte vrúcnejšie ako k svojim vlastným, lebo vedeli, že sme z inej krajiny a napriek tomu bojujeme za ich oslobodenie.*“

Keď československí vojaci postu-

povali na Kyjev, tak videli množstvo zver- stiev, ktoré napáchali Nemci a ich domáci prisluhovači. Keď prichádzala do týchto miest Červená armáda, tak tých ukrajín- ských kolaborantov, ktorých sa podarilo chytiť, súdili sami Ukrajinci. Cez Ukraji- nu sa pán Vajnagi dostal postupne do Poľ- ska, Rumunska a cez Duklu na Slovensko.

Na Slovensku

Počas bojov bol niekoľkokrát ranený. Raz mu črepina zlomila aj kľúčnu kosť. Poslali ho opäť do Sovietskeho zväzu, kde absol- voval dôstojnícku školu. Boje na Dukle a pri oslobodzovaní Slovenska boli veľmi tvrdé. Nemci kládli tvrdý odpor.

„*Keď sme zajali už na Slovensku jedného nemeckého vojaka, tak som mu odobral jeho samopal, ktorý som si zobral so sebou do domu, kde som si šiel oddých- nuť. Len tak som ho hodil na posteľ a ten sám od seba vystrelil. Gulka mi doslova „lízla“ moje líce a zhodila mi čiapku z hlavy. Až neskôr mi došlo, čo sa všetko mohlo vďaka mojej nedbanlivosti stať,*“ uzatvára rozprávanie Michal Vajna- gi.

Miroslav POMAJDÍK

SEVEROČESKÁ pravda

List pokrokových občanů

www.severoceskapravda.cz

Pablo Picasso ako člen komunistickej strany

Bolo to minulý rok, keď som so záujmom prechádzal výstavu Picassa v svetoznámej galérii Albertina vo Viedni. Do toho okamihu, som vedel o autorovi minimum

informácií a vôbec som netušil, aké poznanie si z výstavy odnesiem domov. Výstava mala zaujímavú a asi dosť kontroverznú tému. Zobrazovala politické diela zo života autora. Chcem sa s vami podeliť o významnú časť života tohto veľkolepého maliara z často tajeného uhla.

O Pablovi Picassovi sa píše veľa a často. Jeho diela sú častým podtónom reklám, zobrazujú sa v rôznych filmoch, dokumentoch. Jeho meno nesie známy model auta od Citroenu, ulice po celom svete, súťaže v umení a bolo o jeho živote napísaných desiatky ak nie stovky monografií mapujúcich život tohto nenapodobiteľného majstra. Len v slovenskom jazyku ich je dostupných niekoľko.

Pablo Picasso (bol baskického pôvodu) sa narodil 25. októbra 1881 v meste Málaga a zomrel 8. apríla 1973 v Mougins vo Francúzsku. Zaujímavo znie jeho celé meno „Pablo Diego José Santiago Francisco de Paula Juan Nepomuceno Crispín Crispiniano de los Remedios Cipriano de la Santísima Trinidad Ruiz Blasco y Picasso López“.

História si ho pamätá ako najznámejšieho predstaviteľa kubizmu. Zároveň s George Braqueom bol zakladateľom, tohto maliarskeho štýlu. Od malička prejavoval obrovský talent, jeho maliarske zručnosti rýchlo predurčovali jeho životnú dráhu ako umelca. Sám napísal i niekoľko básní, ale tie zatienilo jeho maliarske dielo. Je to ale isté vodítko pre pochopenie k jeho poetickým malbám, romantickom prístupe, či bohémom živote aký žil.

Picasso používal umenie ako istý výkrik, prostriedok ktorým poukazoval na vtedajšiu spoločnosť. Počas života mal veľa neprajníkov, hlavne počas vlády Franca v Španielsku a počas vyčistiť fašizmu vo Francúzsku. No časom ostalo iba uznanie. To dokazuje aj jedna príhoda. Raz keď Picassa navštívil francúzsky minister kultúry, omylom vylial farbu na jeho nohavice. Picasso sa ospravedlňoval a povedal, že mu zaplatí čistiareň, ale minister povedal, „Nie! Prosím, pán Picasso

len podpíšte moje nohavice“.

Začiatok Picassovho politického diela sa datuje asi na obdobie roku 1936. V tej dobe odchádza na trvalo do Francúzska, kde pred tým niekoľkokrát prebýval v spoločnosti maliarov. Vtedy ale odchádza kvôli francovmu fašizmu. Občania žijúci v zahraničí nemuseli odchádzať do armády, čo Pablo využil. Nenávisť voči vojne a obzvlášť fašizmu prenáša po prvý raz do svojej tvorby.

Ako prvé politické dielo sa dnes uvádza dielo GUERNICA. **Guernica** je mesto v Španielsku, ktoré nemeckí nacisti bombardovali v roku 1937 v občianskej vojne. Bombardovanie uskutočnila „Legión Condor“. O bombardovaní sa Picasso dozvedel z novin francúzskych komunistov L' Humanité. Mal práve pracovať na diele pre pavilón svetovej výstavy v Paríži, mienil namaľovať dielo o slobode umenia, no v tom okamihu sa rozhodol pre tému inú. Ako uviedol: „*Na nástennej malbe, na ktorej pracujem a ktorej dám meno Guernica, ako aj na ďalších posledných prácach otvorene vyjadrujem svoj nesúhlas s militaristickými silami, ktoré uvrhli Španielsko do bahna utrpenia a smrti.*“

Čiernobiela farba sa odvtedy stáva symbolom utrpenia a vojny v jeho tvorbe. Autor vtedy poznamenal: „*Nie, maľovanie nie je iba na dekoráciu izieb, je to nástroj boja, ofenzívny i defenzívny.*“

V tomto čase sa dostáva Picasso na akúsi čiernu listinu nacistov. Hitler bol posadnutý architektúrou a umením, avšak iba tzv. árijskými dielami a árijským štýlom, pomocou ktorého dopĺňal majestátnosť ale aj historické trhliny nacistickej ideológie. Nacisti začali spisovať umenie ktoré podporovali a naopak, vytvorili zoznam autorov, ktorých označili ako degenerovaných. Na čiernej listine sa ocitli smery ako kubizmus, dadaizmus, expresionizmus i surrealizmus. V roku 1937 zorganizovali nacisti výstavu, ktorá štartovala v Mníchove a postupne sa presúvala cez rôzne mestá. Jej návštevnosť je i na dnešný pomer veľká – 3 000 000 návštevníkov.

Výstava s názvom „**Entartete Kunst**“ obsahovala mimo iné, aj diela Pabla Picassa. Vtedy si ani neuvedomovali nacisti, akú cenu diela ktoré hanili získajú hneď po porážke Nemecka.

Niektorá literatúra popisuje Pabla Picassa aj ako člena odbojovej skupiny Odpor, ktorá bola mimoriadne významnou súčasťou protifašistického odboja v celoeurópskom kontexte. To, čo mnohé zdroje neuvádzajú, je ale vstup Pabla Picassa v roku 1944 do Francúzskej komunistickej strany. Pre majiteľov diel za milióny dolá-

rov to asi nie je najlepšia informácia. Ešte horšie pre nich znie fakt, že jej členom ostal až do svojej smrti. Počas života vytvoril množstvo politických prác, ale tieto sa dnes dostávajú do pozadia, sú akoby nežiaduce.

Po vojne sa stáva autorom významných symbolov a plagátov, pre rôzne mierové podujatia a propagandu Francúzskej komunistickej strany. Medzi najznámejšie z týchto diel patrí holubica mieru. Táto sa mimo iné objavila aj na socialistických známkach krajín východného bloku. Tento svetovo známy symbol mieru a symbol tvorby Picassa, vznikol pre plagát Prvého medzinárodného mierového kongresu v roku 1949.

Za zmienku stojí ešte pár obrazov, ktoré si ďalej rozoberieme: **Las Meninas** – jedná sa vlastne o súbor prác, ktoré si berú ako základ známe dielo Las Meninas od maliara Velázqueza. Ten v diele zobrazil kráľovskú Španielsku rodinu. Picasso nijako neznehodnocuje dielo svojho umeleckého predchodcu. Iba dielo parafrázuje, zosmiešňuje tak francov režim. Súbor vzniká v roku 1957 a podľa znalcov tým hlavne kritizuje Francovu rojalistickú politiku.

Únos Sabíniek – vznikol v roku 1962 a je reakciou na kubánsku krízu, teda situáciu, ktorá vznikla po zistení USA, že na území Kuby je inštalovaná raketa s jadrovou hlaviciou. USA to zistili počas nepovoleného špiónážneho letu legendárnym lietadlom U2 a následne začali s blokadou Kuby. Vtedy vypätá situácia neveštila nič dobré a ozbrojený konflikt bol na spadnutie. Únos Sabíniek je mýtus, ktorý pochádza ešte z obdobia Rímskej ríše. Picasso znova parafrázuje a jeho dielo posúďte sami.

Stalin z roku 1953. Vzniká iba tri dni po smrti Jozefa Visarionoviča Stalina, teda 8 marca.

Masaker v Kórei – 1951. Predlohou sa stal obraz maliara Francisca Goya s názvom Tretieho mája.

So súhlasom prevzaté z <http://milandaniel.blog.sk>
Redakčne krátené

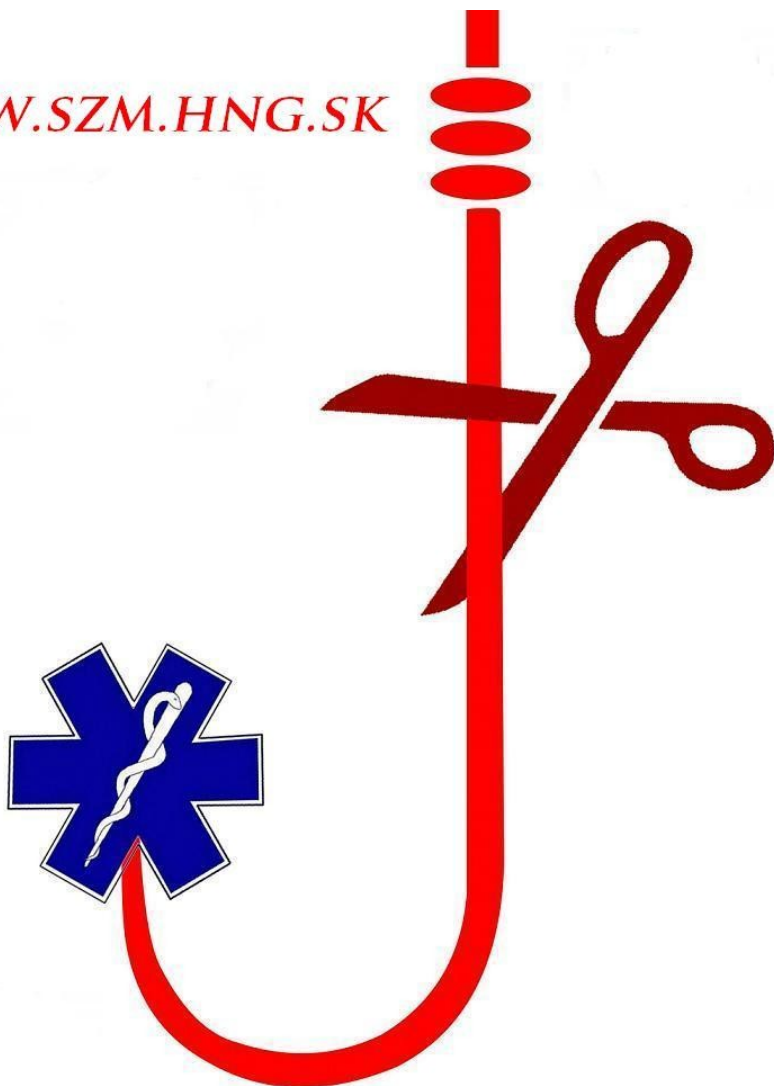
Čítaj, píš, rozširuj, organizuj sa!

Časopis si môžeš predplatiť na adrese:

redakcia@vzdor.org

Na danú adresu tiež môžeš posielať svoje námety, pripomienky, texty, polemiku i kritiku

WWW.SZM.HNG.SK

**OSLOBOĎME ZDRAVOTNÍCTVO Z
PAZÚROV FINANČNÝCH SKUPÍN A
PREDAJNÝCH POLITIKOV!**

Pokrytectví kapitalismu!

Kšeftování nemá meze
jeden s druhým se v tom veze.
Co chceš ještě partáčku,
kšeftíky jdou na dračku !

Boj s úplatky marná snaha
jdeme napůl se tu vzmáhá !
Čistý jako lilie mrtvým z ucha vypije.
Sliby plnit se však zdráhá !

Více zmatků, zločinů, podvodů
a výkladu práva,
vlastní zločin zakryje !

Ten co bere i ten co dává
jen svůj prospěch sleduje.

Nač morálka, když tam
kde vládne tržní správa,
všude zisk, chtíč jen panuje,
každý prudí, šmíruje,
se sbobodou flirtuje
a kde může tak jen stát okrádá !

O jaká jde lidská práva
pod mostem se rokuje !

Ke skromnosti nás vede kněz,
sám pro sebe vybílí nám
na třicet let skoro státní rozpočet !

Strůjce zla nám za vzor dává !

J. Jurán—čitateľ Vzdoru

Časopis na internete:

Československý komunistický videokanal
na YouTube „KOMINFORM CS“

ČESKOSLOVENSKO